

122

Quaderns
d'Illacrua

Tot esperant un tractat
**El comerç internacional
d'armes, fora de control**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Jaizkibel Bizirik
**Resistència
a la costa basca**

TRANSFORMACIONS PÀGINES 6 i 7

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N289

10 d'octubre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

SOL UNDURRAGA

Ofegades pel negoci del deute

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Els pressupostos de l'Estat preveuen
39.722 milions d'euros destinats
exclusivament al pagament
dels interessos del deute

Can Piella en perill de desallotjament

PÀGINA 11 · AIXÍ ESTÀ EL PATI

Associacions
d'afectades i
metges volen
la retirada de
la vacuna del
papil·loma

PÀGINA 9 · AIXÍ ESTÀ EL PATI

El Lokal
celebra
25 anys de
insurgència
llibertària

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL • COP DE MERCAT I DOCTRINA DEL XOC NEOLIBERAL

Pressupostos 2013: tot el que amaga la deuteocràcia

Els pressupostos generals preveuen 39.722 milions d'euros destinats exclusivament al pagament dels interessos del deute. El frau fiscal del període 2010-2013 pot superar els 267.000 milions

Iolanda Fresnillo
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El rescat també es pressuposta: 40.000 milions d'euros per pagar el deute en els nous pressupostos generals presentats per Mariano Rajoy. Una xifra de rècord històric que suposa un augment -enmig de l'allau de retallades- d'un 34%. El dijous 27 de setembre, es van presentar els pressupostos generals de l'Estat, uns pressupostos clarament antisocials, dels quals destaca, per sobre d'altres partides, la destinada al pagament dels interessos del deute. 39.722 milions d'euros es destinaran a aquesta partida, una xifra que marca un rècord de dimensions històriques. Aquesta partida és de les poques que augmenta, 9.742 milions d'euros, prop d'un 34% respecte l'any 2012. Aquest increment es contraposa obertament a la reducció en sanitat (un 22,6%) o en educació (un 17,4%). El pagament del deute opera clarament en detriment de la despesa social.

Les amortitzacions no consten com a despesa perquè es cobreixen amb noves emissions de deute

Complir amb el deute no es limita a pagar els interessos, ja que també s'ha d'amortitzar part o la totalitat del capital prestat en un inici. En el cas de les finances públiques, el retorn del capital del deute públic (o amortització del deute) sovint queda amagat sota el procés de refinançament del deute. Les amortitzacions de deute de

Cristóbal Montoro va presentar al Congrés els pressupostos de l'any 2013 el 29 de setembre

l'Estat per a 2013 seran de 159.153 milions d'euros (un 3,8% més que el 2012). Aquestes amortitzacions no consten com a despesa perquè, en realitat, es cobreixen amb noves emissions de deute. És a dir, nou deute per tapar el vell deute. Aquest nou deute s'haurà de pagar, probablement, a un cost superior (interessos més elevats) que el deute anterior, a causa de la minsa confiança dels mercats en l'economia espanyola. Si sumem els interessos i l'amortització de capital, els recursos públics que es destinaran al retorn del deute són 168.895 milions d'euros, més que el destinat a pensions i prestacions d'atur conjuntament. D'aquesta manera, entrem en una espiral d'endeutament sense fi.

El deute hipoteca les finances públiques

El total del deute públic espanyol, el que tenen les administracions central, autonòmiques i municipals, és

de 804.388 milions d'euros i equival al 75,9% del PIB espanyol (setembre de 2012). Segons les dades fetes públiques pel Banc d'Espanya, el principal augment del deute públic s'ha donat en el deute de l'administració central (617.504 milions d'euros), mentre que el deute de les administracions autonòmiques també ha crescut, però en menor mesura (150.578). La resta (36.306 milions d'euros) correspon al deute municipal i d'altres administracions locals i provincials.

La nova previsió presentada pel govern espanyol indica, però, que, al tancament de l'exercici de 2012, el deute públic se situarà al 85,3% del PIB i augmentarà fins al 90,5% el 2013. Aquest creixent deute públic, amb l'increment dels interessos que s'han de pagar any rere any, suposa una hipoteca per a les finances públiques, ja que el seu pagament té prioritat per sobre d'altres obligacions de l'Estat.

En efecte, recordem que la reforma de la Constitució Espanyola feta l'agost de 2011 va incloure en el nou articulat la prioritat de fer front al pagament del deute per sobre d'altres despeses i la prohibició de qualsevol intent de negociació o repudi del deute. D'aquesta manera, per complir amb la Constitució, la prioritat dels successius governs espanyols i autonòmics no seran les pensions ni l'educació ni la sanitat ni altres drets socials, sinó el pagament del deute.

Tot i que la xifra d'endeutament públic encara és inferior a la mitjana europea, la preocupació que genera al seu voltant es deu, per una banda, a la rapidesa en el seu increment i, per l'altra, en la manca de confiança que les administracions públiques espanyoles tinguin capacitat de fer front al seu pagament.

Contràriament al que sembla que ens vulguin fer creure governants i alguns mitjans de comuni-

cació, el deute públic no és a l'origen d'aquesta crisi, sinó que n'és la conseqüència.

Història d'un increment del deute anunciat

L'any 2007, quan la crisi era a les beceroles, el deute públic era del 35,5 % del PIB i, després de prop de cinc anys de crisi, retallades i salvaments bancaris, el deute públic aviat se situarà per sobre del 90% del PIB. Darrere d'aquest increment, hi trobem, entre d'altres, els recursos transferits al sector financer. Des de 2008, s'han donat prop de 175.000 milions als bancs en avals i ajudes directes. Als quals cal d'afegir el rescat bancari aprovat el juny de 2012. La Unió Europea va donar llum verda a una línia de crèdit de fins a 100.000 milions d'euros per recapitalitzar la banca espanyola. Les condicions "molt favorables" de què parlava el govern estan detallades al Memoràndum d'Entesa (Memorandum of Understanding o MoU), on es fixen les condicions per rebre el crèdit. El MoU, negociat entre el govern espanyol i l'Eurogrup i que no ha passat pel parlament espanyol, estableix, entre altres coses, la condició de la reforma del sistema financer, que es va plasmar en les modificacions aprovades pel govern el 13 de setembre i en la creació del Banc Dolent. Un nou exemple de la socialització de les pèrdues bancàries amb diner públic.

El MoU també estableix clarament que és l'Estat espanyol qui avala els crèdits que aniran a parar a la banca. Així, l'Estat s'ha de fer càrrec del pagament dels interessos i del retorn del capital en cas que els bancs rescatats no tornin els diners rebuts, de manera que, una vegada més, a través de més retallades i més endeutament, tots i totes pagarem per les irresponsabilitats de la banca. I aquest cop la factura pot arribar als 100.000 milions d'euros.

> El dijous 27 de setembre, es van presentar els pressupostos generals de l'Estat, uns pressupostos clarament antisocials. Per sobre d'altres partides, enguany destaca la destinada al pagament dels interessos del deute. 39.722 milions d'euros es destinaran a aquesta partida, fet que marca un rècord de dimensions històriques. Aquesta partida és de les poques que s'incrementa i ho fa en 9.742 milions d'euros, prop d'un 34% respecte el 2012. És la crònica oberta d'un saqueig.

estirant del fil

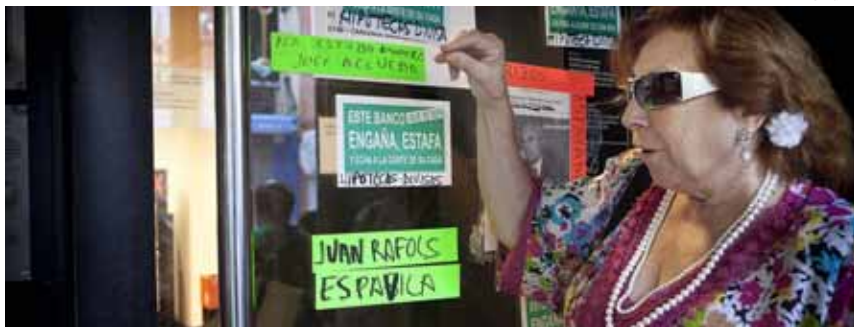
> Un deute legítim?

Socialitzar les pèrdues. Privatitzar els guanys. Abans els bancs que les persones, abans la despesa militar i les infraestructures faraòniques que la protecció social. Cal apuntar que el deute no només és injust perquè, a través de la prioritització del seu pagament, atempta contra els drets de la població, sinó perquè s'ha acumulat a través de mecanismes in-

justos. El deute és il·legítim perquè compromet la dignitat dels pobles, amenaça la coexistència pacífica dels ciutadans, viola els drets humans i civils o ignora els principis del dret internacional. És per això que, des de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute, No Devem!, No Paguem!, entenem que hi ha prou indicis d'il·legitimitat en el deute que

empren la Generalitat, el govern espanyol i la UE per aguditzar la sagnant política d'austeritat. La plataforma exigeix el dret de saber i, en darrera instància, de dir no al pagament del deute. De reclamar, com va fer el president de Burkina Faso Thomas Sankara l'any 1987, el dret dels pobles de repudiar un deute que considerin il·legítim.

> Un rescat bancari que paguem entre totes

MIREIA SALGADO

Els desnonaments es succeeixen mentre la banca és rescatada

Resulta massa previsible que el rescat bancari acabarà essent cobert totalment o parcialment per l'Estat, davant l'evident fallida del sistema financer espanyol. Serà la ciutadania qui, patint les retallades en despesa social o noves fiscalitats -com l'augment de l'IVA indiscriminat-, acabarà pagant els plats trencats de

la banca. Situació que s'agreujarà amb el rescat directe del BCE, que imposarà noves retallades com a condició. Només els interessos del deute es menjaran els ingressos milionaris derivats de l'increment de l'IVA.

El rescat, fiscalment parlant, continuarà sent ben desigual. Les grans empreses tributen a l'Estat

espanyol un 17% de mitjana i no un 30% com està establert. Si hi afegim el frau fiscal -89.000 milions d'euros que, entre 2010 i 2013, suposen 267.000 milions d'euros-, cal concloure que, sense cap voluntat política de gravar la gent que té més, la sortida del PP és una altra fugida endavant amb més endeutament.

> Qui se'n beneficia, del rescat i les retallades?

El deute és un mal negoci per als pobles i un bon negoci per als inversors. Amb uns interessos d'entre el 5 i el 6% (sovint 7%), els bons de deute espanyol resulten un negoci de risc, però molt sucós. Sorpren que la principal inversora en deute públic espanyol sigui la pròpia banca espanyola: 200.000 milions del deute públic espanyol es troba a les seves mans. En mans de la mateixa banca que demana rescats i rep préstecs del BCE a un interès baixíssim de l'1%. Després, compra deute espanyol per cobrir el forat que genera el rescat bancari. Els inversors estrangers se situen en segon lloc, amb 191.836 milions

d'euros de deute públic espanyol (una xifra notablement inferior als 281.439 milions que tenien a finals de 2011). El tercer inversor en deute espanyol són les pròpies administracions públiques espanyoles (com la Seguretat Social), que acumulen 74.256 milions d'euros de deute espanyol. Finalment, cal apuntar que, en realitat, el rescat dels bancs espanyols és un rescat a la banca alemanya i francesa: ambdues acumulen 197.560 milions d'euros de deute espanyol, principalment deute de bancs i empreses. Per això Merkel i Hollande urgeixen Rajoy a demanar el rescat. En el bàndol dels que també guanyen, cal afegir-hi aquelles

grans empreses que s'estan beneficiant de les retallades i les reformes estructurals. Mútues i asseguradores que esperen fer-se amb el negoci de la sanitat; empreses que compraran amb una bona rebaixa d'altres empreses públiques en procés de privatització; empresaris que apliquen les mesures de la reforma laboral per abaratir costos i augmentar beneficis; banquers al capdavant de grans bancs com el BBVA, el Santander o La Caixa, que aprofiten la reforma financera per quedar-se amb bancs i caixes en fallida rescatats amb diner públic i a preu de saldo. Tots ells hi surten guanyant, amb el negoci de les retallades.

> Quant 'necessiten' els bancs?

Segons l'auditoria d'Oliver Wyman, encarregada pel govern espanyol i que ha costat dos milions d'euros, els bancs tenen "necessitat" de rebre uns 53.000 milions d'euros per recapitalitzar-se. Tot i que, de seguida, l'agència de qualificació Moody's va elevar la xifra a 105.000 milions. El bloc de finances espanyol Gurusblog també ha denunciat diversos errors i "trampes" en l'anàlisi d'Oliver Wyman i estima el nou rescat en 80.000 milions d'euros. Sigui com sigui, els actius tòxics de la banca espanyola (crèdits i inversions difícils

de recuperar) sumen 184.000 milions d'euros. L'auditoria Oliver Wyman té precedents d'anàlisis no gaire reeixides. El 2006, va qualificar l'Anglo Irish Bank com "la millor banca del món". Tres anys més tard, l'entitat va revelar pèrdues per valor de 17.600 milions d'euros i va haver de ser rescatada per l'Estat irlandès. Tot apunta, també, que Oliver Wyman està darrere la decisió de Citigroup d'invertir en hipoteques *subprime* als Estats Units. El resultat d'aquesta operació va arrossegar el primer banc nord-americà a la fallida.

> Un rescat públic de deute privat

El deute públic se situarà al 85,5% del PIB a finals d'any. El deute total, el que inclou el deute de les administracions i també el de les empreses, bancs i famílies, és equivalent al 400% del PIB. L'economia espanyola deu més de quatre bilions d'euros, la majoria internament i una part a l'exterior (el deute extern espanyol és d'1,79 bilions d'euros, un 169% del PIB). Del total d'aquest deute, la part principal no recau en el sector públic, sinó en el privat. El deute públic espanyol només suposa un 18% del total del deute. Entre les empreses no financeres (29%) i els bancs (33%), acumulen el 62% del

deute de l'economia espanyola, mentre que les famílies sostenen tan sols un 20% del total. El problema espanyol, doncs, és un problema de deute privat. Però, quan es parla del rescat imminent que ha de demanar el govern Rajoy, que suposarà la compra de deute públic per part del BCE, no més es parla de fer front a la dificultat de l'administració pública de finançar-se en els mercats. A canvi de condicionalitats encara més estrictes: més retallades i més reformes estructurals com a condició imposada per continuar l'espinal de l'endeutament i no caure en la suspensió de pagaments.

> El deute català

Les darreres setmanes, s'ha parlat molt sobre quin deute heretaria una Catalunya independent. El deute actual de la Generalitat de Catalunya és de 42.000 milions d'euros. En cas que el procés d'independència prosperés i s'arribés a un acord amb l'Estat espanyol per repartir el deute públic espanyol de forma proporcional, aquest seria d'uns 98.000 milions d'euros. La xifra surt del càlcul del 16% (població catalana

respecte l'espanyola) del total del deute de l'administració central de l'Estat, que és de 617.504 milions d'euros. El deute públic, per tant, rondaria els 141.000 milions d'euros, un 70% del PIB català. Ara sí, el deute de les empreses, els bancs i les famílies catalanes (entre el qual hem de destacar el de bancs com CatalunyaCaixa) no entra dins d'aquest càlcul, ni tampoc l'impacte en el PIB que podria tenir el procés d'independència.

, impressions

Tomàs Gisbert · Investigador del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Guanyar la Pau a Colòmbia

El 8 d'octubre s'inicien els diàlegs de pau entre el govern colombià i les FARC. L'ELN, l'altra grup guerriller, ha mostrat públicament la seva disposició de convergir també en un procés de negociació. Aquests fets obren l'esperança que Colòmbia pugui trobar el camí de la pau que tant necessita.

Cal fer callar les armes, però també caldrà abordar les causes de fons, perquè és d'elles que ha derivat la violència que massakra Colòmbia: La violació sistemàtica del Drets Humans, la impunitat insultant dels victimaris, la estigmatització de la protesta social, la manca de mecanismes efectius de participació de la societat civil o l'exclusió i la manca de garanties polítiques que han tingut les oposicions.

Arribar a una transformació real, a un canvi de paradigma, és una tasca col·lectiva

Amb la pau tothom hi guanya i sense pau tots hi perdem, però per caminar la pau caldran renúncies. Caldrà renunciar als fets que estan a la base del conflicte i la violència que assota Colòmbia des de fa més de 50 anys: la iniquitat social, la manca de justícia social i la usurpació i concentració de terres.

Cal apartar la guerra perquè deixi de ser el justificant de la

violència i de la violació sistemàtica dels drets humans i de la protesta social.

Però un dels obstacles per arribar a una pau veritable és la distància tan gran, massa gran, a Colòmbia entre el que és formal i la realitat, entre la llei i la justícia real, tal com encertadament ha expressat la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia a les jornades que acaben de realitzar al Parlament de Catalunya titulades "Pau a colòmbia: un país formal i un altre real". De reval, per posar un exemple tenir abolida la pena de mort, si només en la primera meitat d'aquest any han estat assassinats 29 líders socials defensors i defensores de drets humans, i els victimaris resten, com és desgraciadament habitual, en la més completa impunitat i tot això malgrat disposar de les forces policials i militars més grans d'Amèrica llatina, només superades, i per poc, del Brasil.

Colòmbia, al llarg del conflicte, s'ha presentat com un Estat de Dret, com un estat que fa esforços per complir els estàndards internacionals, però la violació dels drets humans, la injustícia, la impunitat continuen persistint, mostrant la distància abismal entre la llei i la realitat. Però, com diu, Federico Mayor Zaragoza "quan es parla d'"Estat de Dret", el que la democràcia requereix és un "Estat de Justícia", és a dir, un Estat en el s'apliquin *eficientment* lleis justes".

Les lleis sense finançament i recursos adequats, sense polítiques públiques eficaces que garanteixin

JULIA ABALDE

drets es tornen closques buides, en excuses, en legitimitació de l'espòli, en la revictimització de les víctimes. No només ha d'haver-hi lleis justes sinó que també necessiten d'una voluntat política ferma d'aplicar-les.

La pau necessita un canvi de paradigma. Cal la fi immediata de la confrontació armada, i aquest és l'objectiu de les negociacions de pau, però aquesta no resoldrà per si sola els conflictes socials, polítics, econòmics. Arribar a una

transformació real, a un canvi de paradigma, és una tasca col·lectiva a la que cal convocar a tots els agents socials, polítics i econòmics, per poder arribar a un diagnòstic compartit, a un procés per a superar-los i a un horitzó comú del que ningú es trobi exclòs.

Però, malgrat els nostres desitjos, el camí de la pau a Colòmbia no serà fàcil.

No és de rebut el silenci de l'Estat espanyol i de la Unió europea, únicament preocupats en empobrir els ciutadans i ciutadanes del sud d'Europa. La Unió europea ha d'acompanyar el procés, tal com ho fa Noruega.

Des d'aquí hem de seguir insistint perquè a Colòmbia es facin tots els esforços, els possibles i els impossibles, per assolir la pau, un pau amb justícia social, la pau positiva.

Hem de seguir vigilant la situació dels drets humans i la protecció de les persones defensores dels drets humans i líders socials.

Cal fer veure la importància de les propostes i la participació de la societat civil per arribar a una pau duradora i sostenible. Les de tots aquells col·lectius que des de fa dècades treballen dia a dia per construir una Colòmbia humana, en pau, amb drets per a tothom: Col·lectius de dones, de comunitats negres, indígenes, camperoles, de sindicalistes, d'estudiants, de familiars de víctimes, de líders de barris i "veredes". Col·lectius estigmatitzats, perseguits i assassinats per exigir justícia.

Josep M. Casasús · Membre de Gep21
opinio@setmanaridirecta.info

Lucidesa dels estabornits (Prosa de combat)

(Entre tovalloles llençades em mantenien dempeus. "Llenço la meva?")

Estem estabornits, no reaccionem.

Un cop, un cop més, i encara un altre. I ja no reaccionem. Estem estabornits.

(Alleugerim el dolor amb un partit de futbol, un concert, un dispositiu electrònic d'última generació?)

Estem estabornits, perquè ens han estabornit! Estem estabornits, perquè ens volen estabornits!

Un cop, un cop més, i encara un altre, i ja no reaccionem. Estem estabornits

(No compten, però, que la coïssor de les ferides dona també forces per a parar els cops). Estem estabornits, sí, però no en mitiguem el dolor. Cridem (que ens fa mal)! Aturem els cops (no els deixem colpejar més i més)! Recorda: estem estabornits perquè ens volen estabornits.

(Per això, tu tingues en compte la lucidesa que germina dels estabornits).

(Entre tovalloles llençades em mantenien dempeus. "Llenço la meva?" No! No fugis de la coïssor, no mitiguis el dolor. Sigues lúcid! Mantén-te dempeus! Atura els cops!)

Jofre Rodrigo Aribau · Membre del Grup de Defensa del Ter
opinio@setmanaridirecta.info

La virtut dels comuns

Els béns comuns són aquells béns que, per la seva naturalesa i més enllà del tipus de propietat que els pugui caracteritzar, tenen una funció bàsica, essencial per a la col·lectivitat. És a dir, aigua, aire, flora, fauna però també educació, salut, habitatge i, fins i tot, patrimoni cultural i intel·lectual.

Aquests béns essencials per a la dignitat i supervivència de les persones i les comunitats estant patint un procés accelerat de privatitzacions. Un exemple actual a casa nostra és la privatització de l'empresa Aigües Ter-Llobregat que gestiona el subministrament d'aigua a aproximadament cinc milions de persones de més de 100 municipis catalans. Aquesta contínua cessió de sobirania/poder cap a l'esfera mercantil és una estratègia realment imprudent que arran de la crisi financera s'està portant a terme sense cap consens social.

Davant d'aquest pervers debat sobre més Estat o més Mercat, el premi Nobel d'Economia, Elinor Ostrom, va recuperar una vella solució que toca els fonaments actuals de la nostra economia, els models d'autogestió. Al llarg de la seva vida, la Dra. Ostrom i els seus col·laboradors van dedicar enormes esforços a estudiar la capacitat que històricament ha mostrat la gent per generar les seves pròpies regles de gestió dels recursos naturals, dels quals depèn la seva supervivència, sense exhaurir-los o malmetre'ls.

Un cas clarificador és el del poble de Törbel, de 600 habitants i situat a la regió alpina de Suïssa. El 80% del seu territori és comunal i està en règim d'autogestió (com en zones del Pirineu). Per evitar desigualtats es readjudiquen els drets de pastura cada 10 anys. Aquest sistema ha funcionat contínuament des de fa vuit segles, concretament des de l'any 1225.

Quan les persones estan genuïnament implicades en la

presa de decisions sobre els seus drets vitals, reconstruint vincles entre elles, hi ha una marcada tendència a una gestió més justa i sostenible. Ara bé, el repte actual és identificar aquelles condicions locals d'autogestió que han sigut positives i adaptar-les a escales superiors fins a arribar al nivell global. L'objectiu final és definir un ordenament institucional basat en el dret públic participat a on la proximitat i el

control col·lectiu siguin imprescindibles.

Internet ha obert un nou món de possibilitats en aquest àmbit cooperatiu i en xarxa que cal anar explorant i que pot aportar solucions fins ara no contemplades (sempre i quan les ofensives contra les llibertats que ofereix Internet no prosperin, com la recentment rebutjada ACTA, AntiCounterfeiting Trade Agreement).

I, finalment, és imprescindible entendre que amb la

racionalitat utilitarista del "cadascú a la seva" no podrem afrontar la constant pèrdua de drets socials o trobar solucions efectives al canvi climàtic, a la pèrdua de biodiversitat i altres problemàtiques globals.

Personalment crec que davant la deriva dels fets, l'acció col·lectiva per defensar els nostres béns comuns és urgent. Tal i com proposa la monja benedictina Teresa Forcadell, aquest país necessita una vaga general indefinida.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, boxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La Catalunya que no vull

Àlex Casademunt Monfort, Cerdanyola

Encara que ho facin força els nostres polítics, em sembla prou complicat, en quinze línies, expressar el que voldria per al meu país. Potser sigui més fàcil remarcar el que no voldria. No voldria deixar perdre l'oportunitat per a fer de Catalunya un país més just i equitatiu. Però, per això, les nostres institucions, democràticament constituïdes, haurien de recuperar, plenament, la sobirania política perduda en 30 anys de neoliberalisme. Una sobirania que permetés, a aquestes institucions, tenir cura dels seus ciutadans (subjectes d'aquesta sobirania), assistint-los, si cal, capacitant-los, en qualsevol cas.

M'escarrifa pensar que ens poguessin fer transitar, per satisfacció de determinats poders econòmics, d'un estat espanyol a un no estat propi. El primer estat propi nascut de la negació del propi estat: deu punts per al pensament ultraliberal més irracional!

És obvi que cal comptar amb els poders econòmics si volem fer realista un estat propi. Es tracta, senzillament, de posar les coses el seu lloc: les institucions polítiques democràtiques han de recuperar la capacitat de decidir col·lectivament el futur dels ciutadans. Els poders econòmics només hi han de contribuir, com hi contribueixen tots els que aporten riquesa a aquest país.

Vergonyós

Eva Navarro, Barcelona

Les lleis i les dones estan per a violar-les". Que qualsevol persona (de la raça, classe social o edat que sigui) expressi una afirmació d'aquest tipus m'escarrifa. M'agradaria saber com pot ser que algú com José Manuel Castelao, membre del PP, hagi pogut arribar al cim polític amb unes idees com aquestes. I, per si no n'hi hagués prou, la versió oficial de la seva destitució al capdavant del Consell de la Ciutadania Espanyola a l'Exterior és, ni més ni menys, que una dimissió. De dimissió res. Una persona com aquesta es mereix un acomiadament procedent i passar vergonya pública davant de tots aquells a qui, suposadament, representava.

Que al segle XXI hi hagi idees com aquesta campant per les ments dels nostres polítics és la gota que vessa el got.

. EDITORIAL

Res a celebrar

Neus Català és l'única supervivent catalana viva del camp de concentració nazi de Ravensbrück. En una recent aparició televisiva, deia que havia tornat a viure a Els Guaiquets -l'indret on va néixer fa 97 anys- com l'ocell que torna al niu per morir. L'entrevistador li preguntava si sentia odi, desig de venjança. I ella només tenia una paraula a la boca: justícia. "Però creu que els nazis van pagar pel que van fer?", insistia l'entrevistador. "No han pagat res. A penes s'ha fet cap judici. Es van jutjar alguns dels alts responsables, però hi va haver molta gent que va col·laborar amb Alemanya. I aquí, què s'ha fet contra Franco?". Pregunta que retruny ara i encara, quan el PP-partit que governa a l'Estat espanyol, demòcrates de

tota la vida -i Ciutadans -amb tres diputats al Parlament de Catalunya- s'afanyen a respondre el procés sobiranista activant el carrer, de la mà de grups d'ultradreta -quan no obertament neonazis- com Plataforma per Catalunya, el Movimiento Social Republicano, Acció Nacional Revolucionaria o el Casal Tramuntana. I què s'ha fet contra Franco? Res. No han pagat res del que van fer. I avui, als nostres carrers, a les nostres places, es segueixen manifestant com si res no hagués passat. Aquesta és la realitat. Tot i així, aquells qui oblidem els errors del passat, estan condemnats a repetir-los. I per sort, tu encara ets viva, i ens ho pots explicar. Perquè mai ens falli la memòria, i no ens oblidem un 12 d'octubre més de cridar ben fort: no passaran!

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem fet assemblea general a Cal Suís, un centre social okupat molt i molt xulo del Baix Llobregat, al qual agraïm lo molt bé que ens van acollir. Agraïm també al Jose i al Ramon per encarregar-se dels preparatius i fer d'anfitrions. L'assemblea va anar molt bé, una de les millors dels darrers temps, en part gràcies al nostre inestimable pastor i a les seves ovelles de la comissió Dafo, que estan treballant el tema d'agilitzar i millorar el nostre funcionament assembleari. Es van parlar molts temes, més dels que les nostres fatigades ments poden assimilar. Un dels principals va ser el del redisseny, amb males i bones notícies. L'Albert, infografista i dissenyador ens deixa per motius laborals, li agraïm la boníssima feina feta i li desitgem molta sort. La seva proposta de redisseny va agradar molt i tenim un nou grup de dissenyadores que continuaran la seva tasca. Vam decidir que començaríem amb el nou disseny amb el canvi d'any. D'altra banda, el Víctor va presentar la seva proposta de secció de vídeo que va agradar molt, el Ferran es va presentar com a coordinador del Complement Directa i el David es va proposar per entrar a coordinar l'Estirant del fil... I més coses que no caben en aquest humil secció però que ja anireu coneixent. Fins la setmana que ve. Salut!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Que venen els nazis!

Jordi Raymond
directa@setmanaridirecta.info

Darrerament, amb l'arribada de la crisi i l'esgotament de la fórmula pseudodemocràtica constitucional, la política al nostre voltant ha canviat. L'eix d'identificació nacional ha girat, al mateix temps que la percepció de la democràcia. Això ha modificat tant la representació institucional com la política al carrer. L'eclosió independentista, així com l'aparició del 15-M, en són

indicis. Malauradament, la prova més evident és la presència de regidors d'extrema dreta racista i espanyolista a alguns ajuntaments. I les ja freqüents formes de visibilització dels nazis i els feixistes als nostres carrers en forma de celebracions esportives, agressions organitzades o, inclús, en espais públics per a l'adoctrinament com el Casal Tramuntana a Barcelona. En els últims anys, a causa de la pressió policial i per la desunió entre els col·lectius, les convocatòries antifeixistes

del 12 d'octubre han perdut empena i les organitzacions han deixat de donar-li la força que tenia abans. És a dir, hem deixat d'assenyalar-los en aquesta data tan simbòlica. No ens ha d'estranyar, doncs, que, aquest proper 12 d'octubre, els dos actes que se celebren de caire espanyolista siguin multitudinaris, més que mai, i tornin a servir per a visibilitzar l'extrema dreta organitzada i prenent posicions al carrer i amb la mirada posada a les institucions. Tornarem a permetre-ho?

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons L·LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

• Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciator.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

• Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

• Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borras Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafraña CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Les conseqüències de la nova llei de costes | PÀG. 8

Campanya per la retirada de la vacuna del papil·loma | PÀG. 9

Can Piella sota amenaça de desallotjament | PÀG. 11

Les concentracions per la 'Hispanidad' del 12-0 | PÀG. 12

ESTAT ESPANYOL · LA POL·LUCIÓ ATMOSFÈRICA PROVOCA 20.000 MORTS ANUALS

El 94% de la població respira aire contaminat segons els criteris de l'OMS

Olga Margalef
redaccio@setmanaridirecta.info

La publicació recent d'un informe d'Ecologistes en Acció sobre la qualitat de l'aire a l'Estat espanyol alerta, una vegada més, que l'incompliment dels nivells màxims de contaminació recomanats per les autoritats sanitàries està afectant gran part de la població. L'estudi està basat en les dades mesurades per les administracions autonòmiques a la xarxa de control de contaminació atmosfèrica i han estat comparades amb els límits màxims definits per la Unió Europea (Directiva 2008/50/CE) i els de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), que són força més restrictius. Segons l'informe de l'organització ecologista, el 94% de la població de l'Estat espanyol respira un aire que supera els valors sostre de concentració de contaminants recomanats per l'OMS. En canvi, si es prenen els valors fixats per la directiva europea, la població afectada per la contaminació és un 22%.

Càncer, asma i al·lèrgies

Els principals contaminants atmosfèrics que es destaquen a l'estudi presentat per Ecologistes en Acció són l'ozó troposfèric, el diòxid de nitrogen i les partícules en suspensió inferiors a 10 micres (PM10). L'ozó troposfèric és un contaminant secundari (generat a partir de la degradació d'òxids de nitrogen), que

té un poder oxidant molt fort i pot provocar asma, al·lèrgies i malalties pulmonars. El diòxid de nitrogen és irritant i precursor de la pluja àcida, mentre que les PM10 (polsim producte de la crema de combustibles fòssils) poden ser inhalades i fixades durant la respiració i afavorir el desenvolupament del càncer pulmonar, l'asma i malalties cardiovasculars.

Manca de voluntat política

Segons dades de la CE, l'exposició contínua a la contaminació atmosfèrica disminueix l'esperança de vida al voltant de nou mesos. Paral·lelament, el darrer mes de febrer, l'Agència Europea de Medi Ambient va senyalar l'Estat espanyol com el país més contaminat d'Europa. L'incompliment de normatives europees en matèria de qualitat de l'aire i les alertes de la comunitat mèdica -que xifra en prop de 20.000 les morts anuals a causa de la contaminació a l'Estat espanyol, segons fonts de la CE- contrasten amb la manca d'informació que té la població sobre les conseqüències de respirar un aire contaminat. El dret de consumir un aire de qualitat és equiparable al dret de tenir accés a l'aigua potable o a una alimentació saludable, tot i que, malauradament, no se'n sol tenir consciència.

L'estudi d'Ecologistes en Acció també denuncia que els plans per reduir la contaminació no existeixen a molts municipis i, en d'altres, no s'apliquen per manca de voluntat

Barcelona registra l'índex de contaminació més elevat de Catalunya

política de les institucions. En el cas dels Països Catalans, les mesures passarien inevitablement per limitar la densitat de trànsit i millorar i incentivar el transport públic de qualitat per a la mobilitat diària.

Les centrals tèrmiques de les Illes

A les Illes Balears, els punts de contaminació més importants es troben a les àrees que alberguen centrals tèrmiques com la de Dalt Vila (Eivissa) o Alcúdia (Mallorca) o la incineradora de Son Reus (Mallorca). El trànsit elevat que suporta la ciutat de Palma fa que se superin els valors de

PM10 i diòxid de nitrogen molts dies de l'any. Un altre factor que cal tenir en compte com a focus d'emissió a les Balears és l'emissió del transport marítim.

L'àrea metropolitana de Barcelona

A Catalunya, les partícules en suspensió presenten mitjanes anuals superiors als valors sostre recomanats per l'OMS a tot el territori, tret de les Terres del Ebre, el Pirineu i el Prepirineu. Els valors més elevats, tant de PM10 com de diòxid de nitrogen, es registren a la ciutat de Barcelona i el Baix Llobregat. El factor

principal que afavoreix la concentració de contaminants a l'àrea metropolitana de Barcelona és l'elevada densitat de vehicles, fins a 5.900/km2, quasi el doble de la de ciutats com Madrid o València i molt superior a la densitat d'altres capitals europees. La contaminació es difumina a la resta del territori i, a les zones rurals, el contaminant més rellevant passa a ser l'ozó troposfèric, que anualment supera els valors límits recomanats per l'OMS: en més de 25 ocasions a la Plana de Vic, l'Empordà, el Maresme, les comarques de Girona, l'Alt Llobregat, el Pirineu Oriental i el Prepirineu.

Gairebé tot el País Valencià

Al País Valencià, la contaminació per ozó troposfèric afecta pràcticament tot el territori, de resultes de la difusió dels òxids de nitrogen emesos a les tres capitals de província (València, Alacant i Castelló) i a les carreteres interurbanes. Pel que fa a les partícules en suspensió, la mitjana anual recomanada per l'OMS se supera a tot el territori, a excepció de les àrees de Cérvol-Els Ports (Baix Maestrat i la Plana Alta) i les àrees interiors de Palància-Javalambre (Alt Palància), Túria (el Racó, Serrans, Plana d'Utiel i la Foia de Bunyol) i Segura-Vinalopó (Vinalopó Mitjà). La zona de Millars-Penyagolosa és la més castigada per la contaminació, arran de l'elevada activitat industrial (fabricació de rajoles) i la presència d'una central tèrmica.

, així està el pati

Empuriabrava es va construir sobre terrenys que formaven part dels aiguamolls de l'Empordà

La Serra Grossa, a Alacant, és una de les deu zones que la nova llei exclou del domini públic

CATALUNYA • LA MODIFICACIÓ DE LA LLEI DE COSTES AFECTA MÉS DE 2.600 QUILOMETRES DE COSTA CATALANA

La nova llei de costes obre les portes a l'especulació i els interessos privats

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

El consell de ministres va aprovar, 5 d'octubre a Madrid, el projecte de llei que pretén modificar la llei de costes de 1988. Aquesta proposta legislativa afecta més de 2.600 quilòmetres de costa catalana (1.400 dels quals són a les Illes Balears), respecte als quals les comunitats autònomes no tenen gaire més marge d'actuació que administrar una propietat de l'Estat amb els criteris de Madrid. L'assumpte que es vol resoldre amb aquesta llei és determinar quina part de la zona marítima-terrestre i de les platges és propietat de l'Estat i establir la protecció i l'ús que se li dona.

Segons Arias Cañete, la motivació principal és fomentar la inversió privada, preferentment estrangera

La motivació principal d'aquesta modificació és fomentar la inversió privada, preferentment estrangera. Això no ho diuen les entitats ecologistes ni l'oposició política, sinó el mateix ministre de Medi Ambient. Miguel Arias Cañete reco-

neix obertament que el nou marc legislatiu pretén donar més seguretat jurídica -clau per la inversió privada- per posar fi a la "mala imatge" i la desconfiança que s'ha generat entre persones estrangeres a causa de les possibilitats d'enderrocament de propietats. No parlem de migrants econòmiques a la recerca d'un salari, sinó de persones propietàries que tenen el privilegi de ser defensades pel Parlament Europeu, tal com va fer el 2009 mitjançant l'informe Auken, que instava les autoritats espanyoles a revisar i modificar la llei de costes per "protegir els drets dels legítims propietaris d'habitatges i d'aquells que posseeixen petites parcel·les en zones de la costa que no tenen un impacte negatiu sobre el medi ambient costaner".

Punts conflictius de la proposta de llei

Sense aquesta nova llei, l'any 2018, l'Estat hauria d'enderrocar prop de 1.100 habitatges de les 10.000 declarades il·legals per la llei de 1988, que donava un termini de 30 anys per resoldre els conflictes amb la norma. Segons Jaume Grau, membre d'Ecologistes en Acció, "la llei de 1988 tenia defectes, però era considerada una de les més avançades d'Europa; tenia conflictes amb la propietat i l'Estat ha tingut molts anys per aplicar-la bé a través d'expropiacions i indemnitzacions, però no ho ha fet". La solució màgica del govern espanyol és

La llei de costes de 1988

La llei de costes de l'any 1988 va néixer amb l'objectiu d'establir la frontera entre el que és públic i el que és privat a causa de la urbanització improvisada que hi va haver als anys 70. Aquesta norma imposa limitacions a la propietat dels terrenys a través de les servituds de fins a 100 metres des de la línia interior de la riba del mar i les zones d'influència. Ecologistes en Acció

tem que el Ministeri de Medi Ambient pretengui desmantellar l'actual legislació ambiental i que un dels primers passos sigui la modificació de la llei de costes. A més, un dels seus membres, Jaume Grau, sosté que el ministre Arias Cañete ha incomplert el compromís verbal que va establir amb l'entitat ecologista i d'altres grups de no modificar la llei sense consultar-les.

ampliar el termini per resoldre aquesta il·legalitat 75 anys més, fet que suposa tenir una zona pública en propietat durant tota la vida -i a finals de segle ja veuríem què cal fer, si no hi ha una altra modificació legislativa abans. Aquí s'inclouen uns 3.000 txiringuitos de platja i prop de 1.700 ocupacions industrials que s'han beneficiat d'aquesta nova amnistia i no serien enderrocades si superen un informe ambiental favorable.

L'altre punt conflictiu és l'exclusió de deu zones del domini públic sense cap criteri tècnic. Segons el projecte de llei, es "pretén atorgar una solució a terrenys de nuclis residencials que es troben en una situació singular". Aquestes zones, passaran a formar part del patrimoni de l'Estat, que les podrà vendre, proba-

blement a un preu simbòlic, a les seves ocupacions actuals. D'aquestes, sis són catalanes: Serra Grossa i port de Santa Pola, a Alacant; Empuriabrava i Platja d'Aro, a Girona, i Oliva a València. La manera de resoldre una contradicció amb la norma de 1988 és eximir-les del compliment de la llei, sense concessions ni terminis. Per Ecologistes en Acció, la possibilitat de compra-venda dels immobles deixarà els béns públics de la costa en mans de l'especulació i els interessos privats. Tota l'illa de Formentera tindria un domini públic més reduït a causa de "la seva especial configuració geològica".

La servitud -espai protegit des de la riba del mar, que ocupa entre 20 i 100 metres amb la llei de 1988- es redueix a vint metres en alguns nuclis residencials i a in-

DADES:

2.600 QUILOMETRES DE COSTA CATALANA
1.400 ILLES BALEARS
700 CATALUNYA
500 PAÍS VALENCIÀ

EDIFICACIONS IL·LEGALS A TOTA LA COSTA
10.000 HABITATGES
3.000 'TXIRINGUITOS' DE PLATJA
1.700 OCUPACIONS INDUSTRIALS

TERMINI DE CONCESSIÓ EN DOMINI PÚBLIC
LLEI DE COSTES 1988: 30 ANYS
LLEI DE COSTES 2012: 75 ANYS
EXCEPCIIONS A LA LLEI:
10 NUCLIS RESIDENCIALS
(5 CATALANS) I FORMENTERA

drets com les rieres. Les entitats ecologistes critiquen aquesta mesura perquè -afirmen- afectarà la protecció de l'espai i ignora les projeccions de pujada del mar a causa de l'anomenat canvi climàtic, tal com adverteixen grups com Greenpeace.

Solucions?

Segons Jaume Grau, les administracions "tenen mentalitat d'enginyer i creuen que tot s'ha de solucionar amb grans pressupostos i invertint molts diners en obres dures que impliquen més ciment, espigons o depuradores, en lloc de buscar la regeneració de la natura". Amb aquest panorama i l'artificialització del medi existent, la postura d'Ecologistes en Acció és "tirar enrere: renaturalitzar i reduir impactes".

SALUT · LA MORT D'UNA NENA DESPRÉS D'HAVER REBUT LA VACUNA DEL VIRUS DEL PAPILOMA HUMÀ DISPARA LES ALARMES

Associacions i metges exigeixen la retirada de la vacuna del papil·loma

L'Andrea va morir el 3 de setembre d'enguany, setze dies després d'haver rebut la segona dosi de la vacuna del virus del papil·loma humà (VPH). Poques hores després de la inoculació, havia ingressat a l'hospital de Gijón amb una aturada cardiorespiratòria. Tenia tretze anys. La seva mort va tornar a fer saltar les alarmes sobre els efectes adversos de la vacuna i ha desencadenat una nova demanda conjunta, en aquesta ocasió, per exigir la seva retirada. Entre d'altres, l'Associació d'Afectades per la Vacuna del Papil·loma (AAVP), el Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS), la Xarxa de Dones Professionals de la Salut, la Xarxa de Dones per la Salut i una llarga llista de professionals del sector han signat un manifest que es va presentar el 9 d'octubre en una roda de premsa a Madrid. Argumenten que la vacuna no és necessària ni efectiva ni segura.

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

La decisió del Ministeri de Sanitat d'incloure la vacuna del virus del papil·loma humà, l'any 2007, va generar molta controvèrsia. Més de 9.000 professionals de la salut, diverses associacions, mares i pares van reclamar una moratòria. Dubtaven de l'eficàcia i l'eficiència de la vacuna. Ara que ja han transcorregut cinc anys, als dubtes inicials, s'hi sumen els efectes adversos. Segons dades del Ministeri de Salut espanyol, s'han registrat 737 notificacions de reaccions adverses fins el 10 de gener de 2012. Ara, diversos grups recullen firmes per la retirada de la vacuna i també demanen la creació d'un fons de compensació amb diners de la indústria farmacèutica pels danys causats.

Segons el Ministeri de Salut espanyol, s'han registrat 737 notificacions de reaccions adverses fins al gener de 2012

La vacuna pretén evitar el càncer d'úter, associat a una vintena de les més de 100 soques d'un virus de transmissió sexual. Els dos fàrmacs que se subministren a l'Estat espanyol - *Gardasil*, del conglomerat farmacèutic Sanofi Pasteur Merck Sharp and Dohm i *Cervarix*, de GlaxoSmithKline- només protegeixen de dues de les quinze soques considerades d'alt risc, la 16 i la 18. El Ministeri de Salut espanyol i les

conselleries, reproduint la propaganda dels laboratoris, fan constar que aquestes dues soques causen el 70% de les lesions precancerígenes. En canvi, altres estudis, com el que ha elaborat recentment el doctor González-Bosquet, contradueixen aquesta informació. Segons l'anàlisi feta a Catalunya, les soques 16 i 18 només representen el 28% de les lesions. Un altre estudi elaborat per l'investigador Gómez-Roman a Lleó, Burgos i Cantàbria estableix el percentatge en un 30%.

La vacuna genera una despesa de 464 euros per nena i és la més cara de la història. La doctora Carme Valls, membre del Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS), assegura que "l'única manera de prevenir el càncer és fer citologies". Si, malgrat el factor cost-benefici, es va tirar endavant la vacunació, per Valls, és perquè "les discussions per avaluar l'eficàcia i l'eficiència no van estar al nivell i algú va pressionar".

Una altra de les crítiques a la vacuna és la poca transparència.

"Hem estat lluitant pel consentiment informat, perquè quan vam vacunar la nostra filla només ens van dir que es podien presentar dolors locals". L'Alicia Capilla és una de les mares de les dues nenes que van entrar en coma l'any 2009 a València després d'inocular-se la vacuna i, actualment, és vicepresidenta de l'AAVP. Després del cas valencià, *Gardasil* va modificar la fitxa tècnica. Ara també hi diu que es poden produir desmaigs, en ocasions acompanyats de moviments tònics-clònics, que poden semblar convulsions.

Segons dades de CAPS, la vacuna del VPH provoca sis vegades

més efectes adversos que la resta. L'estudi recent de Lucija Tomljenovic, membre del Neural Dynamic Research Group de la Universitat of British Columbia (Canadà), recupera les dades de l'agència nord-americana oficial encarregada de la farmacovigilància de les vacunes i associa *Gardasil* i *Cervarix* al 60% dels efectes adversos derivats de vacunacions. El ministeri espanyol està investigant el darrer cas de la nena de Gijón. Tanmateix, Alicia Capilla expressa els seus dubtes respecte el rigor de la investigació i exigeix que els estudis siguin independents.

Conflicte d'interessos

El govern espanyol i les diverses conselleries, sovint, han avalat la defensa de la vacuna basant-se en un Document de Consens a favor de la vacunació elaborat per sis societats sanitàries, entre les quals hi ha la Societat Espanyola de Ginecologia i Obstetrícia (SEGO), l'Associació Espanyola de Pediatria (AEP) o l'Associació Espanyola de Patologia Cervical i Colposcopia (AEPCC). El periodista especialitzat en salut Miguel Jara ja apuntava, al llibre *La salud que viene* (Península, 2009), que les societats científiques esmentades "no són independents dels laboratoris". Per exemple, Sanofi Pasteur Merck Sharp and Dohm i GlaxoSmithKline patrocinen la pàgina web de l'AEPCC i David Moreno, cap del Comitè de Vacunes de l'AEP, ha col·laborat en activitats docents subvencionades per Glaxo i ha estat investigador dels assaigs clínics de la farmacèutica.

Recentment, els mitjans de comunicació han difós un estudi de l'Institut Català d'Oncologia (ICO), vinculat al Servei Català de Salut, que alerta de la incidència del càncer d'úter. El treball ha estat dirigit per Xavier Castellsagué de la Unitat d'Infeccions i Càncer de l'ICO que, tal i com s'explica a la declaració d'interessos del mateix treball, ha rebut diverses subvencions de les empreses farmacèutiques que produeixen la vacuna del virus del papil·loma humà.

HELENA OLCINA I AMIGÓ

ALICIA CAPILLA

AFFECTADA: La seva filla Raquel ANY: 2009 EDAT: 14 anys

Abans de rebre la vacuna, la Raquel es va marejar; li va pujar la febre i, posteriorment, va començar a tenir convulsions. Va estar hospitalitzada quatre mesos i en una cadira de rodes durant cinc mesos. Va haver de fer rehabilitació i seguir un tractament neurològic. El Ministeri de Salut espanyol va reunir un comitè d'expertes per investigar el cas de la Raquel,

d'una altra nena valenciana i d'una jove de Mallorca. Durant tres dies, teòricament, van estudiar els historials de les tres nenes i van concloure que la vacuna no havia estat la causa dels efectes adversos, sinó un precipitant. Alicia Capilla creu que la resposta ambigua va ser "una estratègia política per silenciar la família i els mitjans de comunicació".

, així està el pati

BARCELONA · L'OCTUBRE TRANS REIVINDICA L'EXISTÈNCIA D'ALTRES COSSOS I DESITJOS

Alternatives transfeministes per generar un imaginari propi

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Com cada mes d'octubre, l'activisme trans anticapitalista de Barcelona organitza unes jornades per fer visibles les diferents cares de la transfòbia que encara persisteix en la nostra societat, especialment en àmbits com el de la sanitat. Enguany, les jornades es convoquen sota el lema *Transtornem al/ el carrer. Dinamitant el binom per gaudir alternatives* i sorprenen, precisament, per aquest darrer enfocament. Si els anys anteriors les reivindicacions del moviment se centraven en exigir la despatologització de les identitats que no segueixen la norma, ara, el plat fort són les alternatives i les propostes concretes que s'hi plantegen. Elles asseguren que, cansades de no sentir-se representades en imatges i imaginaris, han decidit crear-ne un de propi, un imaginari trans que reivindica l'existència d'altres cossos i desitjos. També arriben amb propostes d'altres economies, de sistemes emocionals i socials basats en el suport mutu i, en definitiva, d'altres formes de viure i de viure's. Així,

L'Octubre Trans d'enguany posa l'accent en visibilitzar alternatives i propostes concretes

l'Octubre Trans BCN 2012 ens planteja, a més de les xerrades sobre la lluita específica d'aquest moviment, d'altres debats centrats en temàtiques relativament desconegudes, com el tracte específic que reben les persones trans a la presó i el fet que aquesta acaba esdevenint una institució més de control i regulació del sexe-gènere. Les jornades proposen, també, una taula sobre treball sexual, un cicle de cinema i de documentals que tenen com a protagonistes persones trans i un passi de post-porno, una alternativa al porno tradicional,

Manifestació contra la transfòbia el 9 d'octubre de 2011 a Barcelona

que només mostra cossos que entren dins la norma. L'Octubre Trans BCN 2012 es marca un objectiu clar: qüestionar la transfòbia dins la societat i dins la institució mèdica, però, sobretot, les estructures que l'emparen, com l'Estat, l'Església, el patriarcat i el capitalisme.

Considerades malalties mentals
Malgrat el nou enfocament, algunes de les activitats, com la manifestació de cloenda del dia 27 d'octubre, continuen girant al voltant de la despatologització, el concepte que utilitza el moviment per exigir que el món mèdic i psiquiàtric deixi de considerar les transsexuals i intersexuals com a malalties. Precisament, el 13 de maig de 2013, es revisarà el DSM-5, el manual de diagnòstic de trastorns mentals pel qual es regeix l'Associació Americana de Psiquiatria i, de retruc, psiquiatres de tot el món. L'actual DSM IV inclou com a malaltia mental la transsexualitat (tipificada com a Trastorn de la Identitat de Gènere) i el transvestisme (que estigmatitzen afegint-li l'adjectiu *fetixista*). Agrupades des de fa anys dins la campanya Stop Trans Patologization 2012 (la revisió s'havia de fer aquest any),

les activistes trans exigeixen que es respectin les identitats sexuals no normatives –és a dir, no adscrites dins el que la cultura patriarcal considera *normals*– i l'eliminació de qualsevol referència a la transsexualitat i la intersexualitat com a malalties. Tanmateix, els esborranys del nou DSM no són gens esperançadors i tot fa pensar que les reivindicacions de les activistes, una vegada més, no es tindran en compte.

Un accés específic a la salut

A més de la retirada de les categories diagnòstiques que les *emma-lalteixen*, les seves demandes es resumeixen en un punt clau: un accés a la sanitat pública que respecti les seves especificitats com a persones trans i intersexuals. "Una salut específica que està relacionada, sobretot, amb les modificacions corporals, les hormones, la cirurgia i també amb els seus efectes a llarg termini, que no estan gens estudiats perquè la ciència mèdica es guia per criteris mercantilistes i les persones trans no som una gran font d'ingressos", explica Teo Juventeny, activista trans i organitzador de l'Octubre Trans BCN 2012. "En general, els

ment perquè, com que es dona per suposat que portaràs el trànsit d'un gènere a un altre fins al final, ni es molesten a estudiar-ho".

Per altra banda, el tràngol que han de passar abans d'hormonar-se –han de ser diagnosticades d'un Trastorn d'Identitat de Gènere i sotmetre's a una *reassignació de gènere*– provoca que moltes transsexuals s'administrin elles mateixes les hormones que han aconseguit en circuits alternatius. "El procés per hormonar-te és molt denigrant, per tant, hem decidit

El moviment exigeix que es deixi de considerar les transsexuals i intersexuals com a malalties

autogestionar la nostra pròpia construcció corporal, sense que ens imposin un ritme concret i estàndard", afirma Teo Juventeny. El diumenge 14, l'Octubre Trans organitza una taula sobre autohormonació i autogestió de la salut que, segons les convocants, ha de ser un espai on poder intercanviar recursos i mètodes alternatius a la via clínica.

La glorieta "Transsexual Sònia" al parc de la Ciutadella

El 6 d'octubre, el FAGC i el CLGTB van commemorar a Barcelona el 21è aniversari de l'assassinat a mans d'un grup de feixistes de la transsexual Sònia Rescalvo. L'acte va servir per reclamar que la glorieta on va morir dugui el seu nom.

MONTCADA I REIXAC · TRES ANYS DE PROJECTE CULTURAL, AGRÍCOLA I SOCIAL EN PERILL A PARTIR DEL 15 D'OCTUBRE

Can Piella fa una crida a la mobilització després de rebre l'ordre de desallotjament

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat d'instrucció número 3 de Cerdanyola del Vallès ha ordenat, mitjançant un auto de 27 de setembre, que les ocupants de la masia de Can Piella abandonin la finca en un termini de deu dies a partir de la data de recepció. L'últimàtum expira el dilluns 15 d'octubre. L'assemblea d'aquest centre social i cultural que, des de fa tres anys, ha impulsat la rehabilitació de la finca -abandonada des de feia més d'una dècada- respon a l'amenaça amb una campanya de difusió per aturar un procés penal que podria posar fi a les activitats agrícoles i reivindicatives que es desenvolupen a l'antiga edificació del segle XVII i als amplis terrenys llaurats i cultivats que la circumden. El dissabte 13 d'octubre a les cinc de la tarda, han convocat una manifestació, que sortirà de la plaça Antoni Baqué de La Llagosta -molt propera a l'estació de Renfe- i finalitzarà als terrenys de Can Piella amb una "acampada de resistència".

El procés penal amenaça la continuïtat de les activitats agrícoles i reivindicatives que es desenvolupen a Can Piella

La masia de Montcada i Reixac afronta una amenaça judicial que podria tornar a deixar la finca en estat d'abandó

El jutge Claudio Alejandro Montero Fernández, si bé reconeix que el delictes d'usurpació d'un bé immoble abandonat ha estat fortament qüestionat des de la seva incorporació al Codi Penal de l'any 1996, conclou que el propietari té dret a posseir la finca tot i constatar que no li donarà cap ús. En sentit contrari, existeix una nombrosa jurisprudència de les audiències provincials de Girona, Barcelona, Madrid i Guipúscoa que contradiu aquesta interpretació i apunta que, en el cas de finques abandonades, hauria de prevaldre el principi de

mínima intervenció i s'haurien de dirimir els litigis per la via civil.

Una illa en plena àrea metropolitana

Arribar a Can Piella, tot i que es troba a poc més de quinze quilòmetres de Barcelona, és deixar enrere la metròpoli i endinsar-se en un paratge natural únic, això sí, envoltat per autopistes, línies ferroviàries i nuclis urbans. És un d'aquells indrets que, vist a vol d'ocell, apareix com una taca verda enmig de la regió metropolitana de Barcelona. Probablement, aquesta característica és la que va fer que el magnat Sheldon Adelson es fixés en aquesta finca per construir-hi el frustrat projecte Eurovegas. El delta del Llobregat era l'opció preferent, però els equips tècnics de la Generalitat i els càrrecs executius de Las Vegas Sands també van visitar els terrenys de Can Piella com a segona opció. Són precisament aquesta mena de pastilles verges de terrenys agrícoles les que, tradicionalment, pateixen un procés especulatiu més

intens. A la masia de Can Piella, però, a dia d'avui, s'hi conserven els camps conreats, camins, murs de paret seca, pous i basses d'aigua -reflex de la gran quantitat d'aquífers que travessen el subsol de la zona- i no és estrany veure-hi cavalls pasturant. A més, l'assemblea del centre social ha recuperat la història, els oficis i els usos que, de mica en mica, al llarg de la segona meitat del segle XX han anat desapareixent de la fisonomia dels municipis vallesans encaixats entre les lleres dels rius Congost i Ripoll.

Qui s'amaga darrere el Grupo Alcaraz?

La denúncia que ha impulsat tot el procés penal contra Can Piella, la va presentar Enrique Nieto Carrillo, apoderat de l'empresa Malca 2 SL, el 29 de novembre de 2010. Aquesta empresa forma part d'un conglomerat de societats immobiliàries anomenat Grupo Alcaraz, una promotora que es va fer d'or durant la dècada de vaques grasses de la bombolla immobiliària, abans

de l'esclat financer de 2007. Els seus balanços es comptabilitzen per centenars de milions d'euros. Manuel Alcaraz Puig és l'artífex d'aquest imperi i, al llarg d'aquests temps, ha protagonitzat nombrosos casos de corrupció. L'any 1990, quan dirigia l'empresa Polizur, va ser detingut per la Guàrdia Civil -per ordre del jutge Emilio Solersota l'acusació d'haver orquestrat una xarxa de frau en el pagament de l'IVA. Diferents entitats veïnals i grups polítics de l'oposició al consistori de Montcada i Reixac també el van acusar de connivència amb l'alcalde César Arrizabalaga a l'hora de rebre importants beneplàcits per a la construcció de gratacels i urbanitzacions.

Una cara coneguda a les revistes del cor

Actualment, però, la gestió de l'entramat empresarial de la família Alcaraz recau en el primogènit Juan Manuel Alcaraz Casas, un personatge habitual de la premsa rosa, arran del seu matrimoni amb

Alejandra Prat, la filla del difunt presentador de televisió Joaquín Prat. Alcaraz Casas va declarar en qualitat de denunciador a l'actual procediment contra Can Piella. Segons fonts jurídiques consultades per aquest setmanari, les seves paraules davant del jutge van deixar clar el desconeixement que tenia sobre la situació de la finca i el temps que porta en desús. No és estranya aquesta circumstància, atinent la intensa activitat lúdica de la seva agenda dins el món de la *jet set*, amb pomposes sessions fotogràfiques, banquets, bodes i *cocktails*, entre d'altres. Recentment, va assistir -com a ganxo mediàtic- a la inauguració del musical *Los Miserables* i va participar a la festa *Flower Power* de la discoteca Pacha d'Eivissa.

+INFO

www.canpiella.cat
Twitter: @canpiella

, així està el pati

BARCELONA · LA CONCENTRACIÓ CONVOCADA PER LA PLATAFORMA D'ESPANYA I CATALANS ATRAU EL PP, C'S I SINDICATS POLICIALS

La dreta radical barcelonina busca un rentat de cara pel 12 d'octubre

Bertran Cazorla
redaccio@setmanaridirecta.info

La mateixa cara, un escenari diferent: Alejandro Fernández va ser un dels ultres ferits quan, el 12 d'octubre de l'any passat, a Barcelona, un concert neonazi va acabar amb aldarulls. Enguany, Fernández ha reaparegut en el marc del 12 d'octubre, però en un context més asserenat: va ser un dels membres del Casal Tramuntana que van acudir a la presentació de la plataforma D'Espanya i catalans el 29 de setembre. L'entitat ha convocat una concentració espanyolista el 12 d'octubre a la plaça de Catalunya. I, fent-ho, ha brindat una oportunitat que la ultradreta catalana intenta aprofitar per presentar-se amb aires renovats. Més discrets i, per tant, més perillosos.

Grupuscles ultres que fins ara eren orfes de celebracions el 12 d'octubre a Barcelona s'impliquen en la convocatòria de la plataforma D'Espanya i catalans

Creada a mitjan setembre a través de les xarxes socials, 'D'Espanya i catalans' ha rebut el suport del PPC, a través de la seva presidenta Alícia Sánchez-Camacho, i de Ciutadans, a través del portaveu Jordi Canyas. També de conegudes entitats anticatalanistes i inclús el sindicat policial CEP, així com

Josep Anglada a l'ofrena floral al monument de Rafael Casanova l'onze de setembre d'enguany

entitats de Madrid i d'Euskadi que, segons la plataforma, estan mirant d'organitzar autobusos a Barcelona el 12-O. Un suport més incòmode li ha arribat de PxC i de grups ultres com el Tramuntana, Falange Española de las JONS, l'MSR (un dirigent seu, Jordi de la Fuente, ha arribat a encartellar propaganda de l'acte) o la recent creada Acció Nacional Revolucionaria. L'entitat saludava tèbiament aquests suports a l'inici, però

ara mira de distanciar-se'n: "lamentem que ens instrumentalitzin", diu el president de la plataforma Manel Parra, que milita al PP, va ser regidor a Bellpuig i, el 1996, candidat al Senat a Lleida, sempre per aquesta formació.

Ho intenten grupuscles que fins ara eren orfes de celebracions el 12-O a Barcelona, distanciat de la convocatòria que, any rere any (també aquest, a la mateixa hora que la concentració a la plaça de Catalunya) fa

a Montjuïc Democràcia Nacional, amb suport d'entitats com la Llibreria Europa o Alternativa Española. "Poca gent anirà; no li veig cap sentit, està caducat i fa pena", diu en referència a l'acte de Montjuïc, carregat de parafernàlia franquista, un dels membres del Casal Tramuntana, impulsat per un regidor de PxC a l'Hospitalet, Alberto Sánchez, que el 2001 encara havia estat fotografiat en l'acte de DN. De les esmentades, el Tramuntana és possible-

ment l'organització ultra amb més força després de copiar el renovat neofeixisme italià, que camufla el seu extremisme polític i atrau joves amb ofertes de lleure. A l'altra banda, un dels organitzadors de l'acte a Montjuïc, Ignacio Canet, manté la posició: "com més actes hi hagi millor", diu, tot i que sosté que DN no suspèndrà el seu "perquè de cop altres grups polítics hagin vist la llum". El distanciament és qüestió de forma, però també de fons. L'espanyolisme homogeneïtzant dels militants de DN, que no dubten en insultar aquells que parlen català, incomoda uns altres inspirats en el falangisme, però també en el carlisme foralista i els requetès i hereus de la paramilitar Milícia Catalana dels anys vuitanta. El MSR manté "una postura federalista, pseudo-independentista, antihispànica", sosté Canet.

Així, fa anys que la concentració de DN ha anat esdevenint monopoli dels més nostàlgics, sense que la ultradreta renovada hagi trobat fins ara espais alternatius perdurables. Les manifestacions del MSR al Raval havien romàs minoritàries. Ara s'han bolcat en la convocatòria a la plaça de Catalunya. Unitat Contra el Feixisme i el Racisme ha demanat a 'D'Espanya i catalans' que "declari públicament que no hi haurà espai a la protesta per a organitzacions, símbols o lemes feixistes". "No ha de venir qui no comparteixi els objectius d'una manifestació pacífica i democràtica", ha respost Parra. Amb tot, dona la benvinguda "a tothom" "si no ve amb pancartes". "No es tracta de compartir actes amb els feixistes si aquests prometen portar-se bé aquell dia", ha argumentat UCFR, que afegeix que "Hitler també es posava corbata i deia que era demòcrata quan convenia".

MIRALLS

Mònica Bernabé i Ana Briongos

Retrat de dos Afganistans

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Jaizkibel Bizirik:

resistència a la costa basca

pàg. 6 i 7

Armes sense control

La comunitat internacional va tornar a decebre, el mes de juliol, per la seva incapacitat d'arribar a un acord històric per regular el comerç internacional d'armes. Les governants de 193 països van perdre una oportunitat molt valuosa. Les reticències i les pressions dels països més poderosos, com els Estats Units, la Xina o Rússia, van pesar més que l'esforç de molts altres que havien fet una declaració a favor d'un tractat sobre el comerç d'armes sòlid i eficient. L'esforç, però, no va ser en va. El 8 d'octubre, amb l'obertura de la sessió específica per tractar el tema dins la 67ª Assemblea General de les Nacions Unides de Nova York, es van iniciar nous passos. Diversos governs estan pressionant per fer una nova conferència el març de 2013 i continuar el camí iniciat.

Marta Muixí Casaldàliga
afons@setmanaridirect.info

La primera notícia escandalosa és que, actualment, no hi ha cap norma d'abast global que reguli les transferències internacionals d'armes convencionals. Vivim en un món on és més fàcil comerciar amb Kalàixnikov i altres armes lleugeres que amb plàtans. Tot i ser un negoci mortífer i que mou quantitats ingents de diners, encara roman lliure de regulació. L'Oficina de les Nacions Unides pel Desarmament (UNODA) calcula que, cada any, 250.000 persones són assassinades amb armes petites i lleugeres i que el negoci de les armes mou prop de 70 mil milions de dòlars anualment.

Davant la pressió de la societat civil, diversos estats van unir esforços per remeiar el desajust en les regulacions del comerç internacional. El desembre de 2006, 153 estats van votar, a les Nacions Unides, a favor de treballar pel desenvolupament d'un Tractat sobre el Comerç Internacional d'Armes (TCA). La resolució que va sortir de la conferència afirmava que la manca de regulació internacional en el comerç d'armes convencionals alimenta els conflictes, els desplaçaments massius i el terrorisme i, per tant, cal posar-hi fi. El procés cap a la conferència diplomàtica del mes de juliol va comptar amb quatre comissions preparatòries (una el 2010, dues el 2011 i una el 2012), que van plantejar les bases del debat.

Juliol intens de negociacions

El compte enrere per aconseguir l'esperat TCA va començar el 2 de juliol

d'enguany. Hi havia 25 dies perquè els 193 estats acordessin un document. I també molts interessos i posicions diferents, a voltes directament contraposades, que feien preveure una negociació intensa i complexa.

La primera setmana va estar marcada pels entrebancs. Els debats sobre si Palestina podia o no podia tenir veu i vot en les mateixes condicions que la resta d'estats van aturar les negociacions abans que comencessin. La controvèrsia provenia de les excepcions que s'havien fet donant un seient a la UE (que té estatus de supraobservadora) i al Vaticà (que, com Palestina, té estatus d'observador). Aquesta discriminació va fer alçar la veu d'alguns estats àrabs. Els més escèptics amb el TCA, com Síria o Egipte, van ser especialment bel·ligerants en la defensa de la causa palestina, un fet que es va llegir com una maniobra per postergar i dificultar les negociacions. I, efectivament, l'inici es va posposar, però, finalment, un dia més tard, va començar amb un calendari ben atapeït.

Durant les quatre setmanes, l'ambient va fluir entre nervis, urgències i tensions. Hi havia dies que semblava que el tractat era a la cantonada i moments en què semblava inabastable. També hi havia dies en què les negociacions oficials eren obertes –i, per tant, transparents– i sessions que es feien a porta tancada, de manera que els grups de pressió havien de buscar estratègies per saber com avançaven les negociacions.

Es va reservar un matí perquè diferents representants de la societat civil prenguessin la paraula davant les delegats. La primera sorpresa desagradable

va ser la sobrerrepresentació injustificable d'organitzacions nord-americanes, tenint en compte que es tractava d'un tractat internacional. Una evidència de la prevalença de l'opinió pública dels EUA. D'altra banda, pel que fa als posicionaments, meitat i meitat. El primer que va prendre la paraula va ser Wayne La Pierre de l'Associació Nacional del Rifle (ANR), que va deixar clar el seu ferm rebuig al TCA, que considerava com un primer pas cap a una limitació del dret a la possessió d'armes, protegit per la segona esmena als EUA. Aquesta oposició va ser compartida per altres organitzacions nord-americanes. Per contra, les organitzacions favorables al tractat, majoritàriament aixoplugades sota el paraigua de Control Arms, van parlar amb contundència sobre la urgència d'aconseguir un tractat que reguli les transferències d'armes emfatitzant l'impacte humà de la manca de regulació.

Quan ja s'apropaven els darrers dies de negociacions, els nervis i les incerteses cada vegada eren més manifestos. Per això, abans d'encetar l'última setmana, 73 estats, principalment llatinoamericans, europeus i africans, van fer pública una declaració on explicaven el seu suport a l'elaboració d'un tractat fort. Després de presentar el document, les delegades dels 73 països van protagonitzar un dels moments més emotius: es van posar dempeus per aplaudir-se i per recordar que quedava una setmana per aconseguir una fita històrica: el Tractat sobre el Comerç d'Armes.

Les pressions dels països més forts, especialment dels EUA, van frenar l'aprovació del tractat

L'última setmana va ser d'esprint. Ja feia dies que les negociacions s'allargaven més enllà de l'horari oficial de les Nacions Unides i s'estiraven fins ben entrada la matinada i també els caps de setmana. El 24 de juliol, el president de la conferència, Roberto García Moritán, va fer circular l'esperat esborrany del tractat. El document aportava material concret que calia treballar, analitzar i millorar. La maquinària negociadora continuava a tot drap i, dos dies després, Moritán va presentar un segon esborrany basat en les concessions i les esmenes fetes al primer text. Amb molt poc temps de marge, encara semblava possible. El penúltim dia de negociacions imperava un ambient d'optimisme i semblava que, finalment, s'arribaria a un

acord. L'entusiasme, però, aviat va amainar, el darrer dia de la conferència. A mesura que avançaven les hores, els recels i les desconfiances es feien més notòries. Van prevaldre les pressions dels països més forts, especialment els EUA, però també Rússia i la Xina, que argumentaven que no hi havia temps per analitzar el document. El motiu principal, rere la negativa dels EUA, era que l'administració Obama ja es trobava en campanya electoral. Amb la pressió ferotge de grups tan influents com l'ANR, els temors d'un càstig a les urnes el van portar a utilitzar la clàusula del consens per frenar l'aprovació del text. Aquesta clàusula s'havia introduït, precisament, com a concessió als EUA. Així doncs, la conferència diplomàtica va cloure amb un sentiment inevitable de derrota, però amb plena consciència que aquest mes de negociacions havia aprofitat la consecució del TCA i havia servit per generar debat sobre el comerç internacional d'armes entre la societat civil i l'opinió pública.

Incerteses i interessos de futur

El que hauria pogut ser el final d'un llarg camí per assolir el TCA ha esdevingut una etapa més. I el 8 d'octubre tot just s'encetava la propera, en el marc de la 67a Assemblea General de les Nacions Unides, que s'allargarà fins el 6 de novembre. D'aquí, en deriven diversos escenaris possibles.

El primer és que s'aprovi aquest mes d'octubre per la via de l'Assemblea General de les Nacions Unides. Això deixa marge per millorar el darrer esborrany i evita la necessitat d'unanimitat per aprovar el text. No és la via habitual d'aprovació d'un tractat d'aquestes característiques, però hi ha precedents. Ara bé, aquest escenari topa amb un inconvenient notori: la plena coincidència amb la campanya electoral als EUA, una concurrència que fa molt improbable comptar amb el seu vot. I si bé és possible aprovar un text sense els EUA, fer-ho suposaria una feblesa crucial, ja que representen el 35% de les exportacions d'armes.

El segon és convocar una nova conferència diplomàtica amb les mateixes regles que la del juliol. Això retardaria el calendari i ens situaria al 2013 o el 2014. Les darreres informacions, basades en la intenció de diversos governs de tirar endavant una resolució per programar la nova conferència, apunten el març de l'any vinent com a data d'una possible trobada de negociacions del TCA. En aquest escenari, és clau negociar el mecanisme d'aprovació del tractat. En aquest sentit, els països del P5 – la Xina, França, Rússia, el Regne Unit i els EUA – s'obstinen en la via del con-

IL·LUSTRACIÓ:
François Pagès

sens, tot i que s'ha demostrat inoperant. Ara bé, el més probable és que no s'especifiqui si el consens requereix unanimitat o no.

Una tercera opció és aprovar el TCA fora de les Nacions Unides, tal com ha passat, per exemple, amb el Tractat contra les Mines Antipersones o el Tractat de Prohibició de les Bombes de Dispersió. És una possibilitat llunyana, però, en cas que una eventual segona conferència diplomàtica fracassés, seria una via a explorar. Caldria, però, que algun dels països potents i més favorables a la consecució d'un TCA liderés el pro-

cediment.

Entre concessions i llacunes, un TCA acceptable

Un tractat internacional de les característiques del TCA és un document complex, en què allò que poden semblar nimietats tècniques resulten llacunes que posen en perill l'efectivitat de tot el tractat. Alguns dels temes polèmics i algunes mancances que encara quedaven al segon esborrany són:

Abast. Fa referència a quin tipus d'armes i a quines transaccions s'aplica el tractat. El darrer esborrany cobria les armes convencionals del registre de les

Nacions Unides, més les petites i lleugeres, el que es coneix com a 7+1. Això suposa un avenç perquè són les armes lleugeres, les que provoquen més víctimes. Els països favorables a un tractat més restrictiu, però, apostaven per la fórmula 7+1+1, que suposa incloure les municions i les parts i els components de les armes, que apareixen a l'esborrany, però parcialment i amb referències ambigües. La terminologia utilitzada per referir-se a les transferències també era polèmica i el redactat evidenciava una llacuna crucial: en lloc de parlar de *transferències*, només feia referència al *comerç*. D'aquesta manera, les cessions, els préstecs, els regals i altres fórmules d'intercanvi entre països s'excloïen de l'abast.

L'ONU calcula que, cada any, 250.000 persones són assassinades amb armes petites i lleugeres i que el negoci de les armes mou prop de 70 mil milions de dòlars anualment

–
Criteris. Un altre punt calent és quan es considera inacceptable vendre armes a un país, és a dir, en quins contextos concrets s'aplica. Es tracta de marcar uns criteris inequívocs, però assumint que les línies vermelles mai no són del tot nítides i que les lectures dependran del poder dels països en qüestió. El redactat incloïa referències a riscos evidents pel que fa a la violència de gènere, el desenvolupament i la corrupció. Ara bé, també deixava una llacuna capital perquè donava un marge molt ampli a la valoració nacional, que podria justificar l'entrada d'armes a països on es cometien abusos sobre els drets humans i el dret internacional humanitari amb l'objectiu de "contribuir a la pau i a la seguretat". Una excepció

que els estats podrien explotar per justificar transaccions que afavorixin els seus interessos.

Hi havia altres mancances i molts matisos que feien que l'esborrany de TCA no fos ideal, però, donades les divergències i la necessitat de fer concessions, resultava un document acceptable.

Armes sota control

Control Arms és una aliança de la societat civil que agrupa un centenar d'organitzacions d'arreu del món que persegueixen el mateix objectiu: una regulació efectiva del comerç internacional d'armes que eviti les transferències quan hi hagi evidències que l'armament serà utilitzat per alimentar conflictes o perpetrar violacions dels drets humans i del dret internacional humanitari. La coalició, nascuda el 2003, aplega grans organitzacions com Oxfam o Amnistia Internacional i d'altres més petites com la catalana Fundació per la Pau, que hi participa com a membre de la xarxa IANSA contra la proliferació d'armes lleugeres.

La feina feta des de Control Arms com a agent del lobby a favor d'un TCA robust ha estat clau i, sovint, ha anat de la mà dels països més favorables a l'establiment d'un tractat efectiu, sobretot Noruega i Mèxic. Durant la conferència diplomàtica del juliol, la coalició va invertir molts recursos per portar representants d'organitzacions de tot el món perquè fessin pressió als líders dels seus països i regions. També va deixar moments carregats de simbologia que feien palesa la força de la mobilització social. El Global Action Day, el 27 de juny, n'és un bon exemple. Activistes, representants polítiques i gent famosa de ciutats com Monròvia, Londres, Nova York, Dhaka, Buenos Aires o Barcelona, entre moltes altres, es van mobilitzar simultàniament per reclamar als líders que acordessin un TCA efectiu.

Una altra de les iniciatives principals de la coalició va ser una recollida de signatures de suport a un TCA robust arreu del món. Gràcies a la mobilització de centenars d'organitza-

Les xifres del comerç internacional d'armes

■ Hi ha **875 milions d'armes** petites i lleugeres al món, que provoquen el **60% de les morts violentes**.

■ La despesa anual al món en milions de dòlars és de...

172.000 en Ajuda Oficial al Desenvolupament

1.630.000 en despesa militar

■ Els **6 principals exportadors** són responsables del **74% del comerç** mundial d'armes

■ Cada any es produeixen **12 bilions de bales**, és a dir, **dues bales per persona** al món.

■ Cada minut mor una persona a causa de la violència armada i, en el mateix interval, es produeixen **15 armes noves**.

■ Hi ha més de **300.000 infants soldats** al món

■ Cada dia moren **2.000 persones** en mans d'armes lleugeres

Font: Control Arms, Small Arms Survey, Oxfam, IANSA, Amnistia Internacional, SIPRI, Nacions Unides

Part de l'equip de Control Arms simulant un cementiri davant de les Nacions Unides

–
Control Arms
Coalition/Andrew Kelly

cions, es van aplegar més de 620.000 peticions, que es van entregar el 3 de juliol al secretari general de les Nacions Unides, Ban Ki-moon. També se li van lliurar més de 2.000 signatures de diputats i diputades, entre les quals hi havia la Declaració del Parlament de Catalunya, el suport de 375 líders religiosos i de 1.700 professionals de la medicina. També es van organitzar actes simbòlics per recordar la transcendència del que s'estava a punt d'aprovar i captar l'atenció dels mitjans de comunicació. La primera acció simbòlica va ser el mateix dia que començaven les negociacions. Es va preparar l'escena: diverses voluntàries dins de bosses de cadàvers situades darrere d'un pare escocès que va perdre el seu fill de dos anys en un tiroteig a Tur-

quia. Una imatge que, amb el lema *Ni una arma més per atocitats*, volia pressionar els estats perquè arribessin a un acord. Quan ja s'escolaven les darreres hores de negociacions, resultava essencial tornar a recordar a les delegades què hi havia en joc. Per això es va optar per simular un cementiri davant de les Nacions Unides, on les làpides recordaven que les armes maten 2.000 persones diàriament. Superada la decepció i amb les piles carregades, aquest octubre, la coalició torna a recollir tots els recursos disponibles per continuar monitoritzant de prop les negociacions i incidir per aconseguir un TCA robust i efectiu.

(L'autora vol agrair a Xavier Alcalde, investigador de l'Institut Català Internacional per la Pau, les aportacions i esmenes a l'article)

Mònica Bernabé i Ana Briongos: Retrat de dos Afganistans

La periodista Mònica Bernabé ens ha regalat 'Afganistan. Crònica de una ficció', un llibre que analitza la transició d'un país que coneix des de fa més de deu anys i que s'ha vist abocat a un carreró sense sortida a causa de la manca de voluntat internacional. Irònica i punyent, el seu periodisme prové d'un compromís ètic tossut (dedica un munt d'hores voluntàries a l'Associació pels Drets Humans a l'Afganistan). Parla des de la perspectiva de les persones, amb les quals té una relació d'empatia: des de dones desesperades que s'han intentat suïcidar cremant-se, fins als que no han tingut altra opció que fer-se soldats per tenir un salari. No té pèls a la llengua a l'hora de denunciar les polítiques internacionals patètiques que han portat el país a la catàstrofe i dona noms i cognoms al mur informatiu que ha aixecat el Ministeri de Defensa durant el període socialista. Bernabé, però, no es deixa emportar pel dogmatisme esquerranós que planteja la disjuntiva *estàs contra les tropes o estàs contra nosaltres* i parla des del terreny on les coses no són blanques o negres. Aquest Afganistan que porta més de 30 anys en guerra havia estat un altre país, el que retrata Ana Briongos a 'Un invierno en Kandahar' i a les seves cròniques dels anys 70. Xerrem amb totes dues sobre un país que té un abans i un després i que, malauradament, potser no té massa futur.

Sàgar Malé
entrevista@setmanaridirecta.info

L'Afganistan té un abans i un després de la guerra. Les dues heu viatjat per un Afganistan completament diferent.

Ana Briongos: A la meua època, viatjar per l'Afganistan era còmode. Els homes s'asseïen mirant d'aquella manera que semblen ocells i no et deien res. A l'Iran, en canvi, sí que t'empipaven! Vivien en una altra època i devien estar al·lucinat veient la gent que passava, com si fossin al cine. Viatjant, no senties perill. Jo havia creuat la carretera de Kabul a Kandahar —que ara és tan perillosa— en cotxe, en burro, en autobús... I la frontera de l'Iran, la creuaves a peu. Un bus et deixava lluny de la frontera, et quedaves a dormir al ras i no passava res. L'endemà, et segellaven el passaport i continuaves a peu fins que trobaves un altre bus cap a Herat. Els estrangers seguïem unes rutes marcades; ens allotjàvem en uns hotels concrets i vivíem en un món a part. Als basars d'Herat, els *hippies* es transformaven; les noies es disfressaven de princeses amb vestits de mirallets, de camí cap a l'Índia a buscar els gurus! Els afganesos mai no anaven als hotels, sinó que dormien al mateix lloc on prenien el te, a les *chai khanas* (cases de te).

—
“Tradicionalment, a l'Afganistan, la dona és part dels objectes familiars que posseeix l'home, com les cassoles o les gallines”
—

Mònica Bernabé: A la teua època, hi havia dones que viatjaven per carretera, però, ara, això és impensable perquè corren risc de segrest. Jo intento desplaçar-m'hi el mínim i em poso el burca. No és fàcil; has de tenir el contacte d'un conductor disposat a portar-te com a estrangera sense delatar-te, ja que, si els talibans t'aturessin, els viatgers diuen: “Que s'emportin l'estrangera.” Normalment, van a buscar els estrangers amb cotxe a l'aeroport i els porten a la casa on només hi ha personal internacional. Quan he anat a Qala-e Nau, on hi ha les tropes espanyoles, m'he hagut d'allotjar a una *guest house* d'afganesos, ja que, fins aquest any, les tropes no em permetien residir a la base militar. Jo era l'única estrangera i dona... Allà vaig tenir els pitjors ensurts. Una vegada, les habitacions estaven ocupades i l'amo va demanar que me'n cedissin una. Un hoste li va dir: “Jo vull compartir l'habitació amb ella”, dient-me prostituta a la cara...

AB: Jo, en canvi, quan viatjava, no em posava mai el burca. Només ho vaig fer a Kandahar, amb una amiga afganesa que no volia sortir si no me'l posava perquè no volia que la veïssin passejant amb una estrangera. Anar amb el burca és la manera de ser completament anònima, no et coneix ni el teu marit ni el teu germà!

MB: Jo sempre dic a tothom que estic casada. Això et protegeix, ja que ets la propietat privada d'un home i, per tant, ets intocable. Els vigilants de casa, cada vegada que torno de Barcelona, em pregunten com està el meu marit. Després, la pregunta és si tens criatures. Jo sempre dic que no perquè penso que, si no, la bola es fa més i més grossa...

AB: Jo també deia que estava casada! És que, si no, ho entenen. Quan viatges per aquests llocs, aprens a inventar-te una història personal que no és real. És com dir a un afganès que ets ateu... no cal que ho facis perquè no ho entendrà.

Creieu que el rol de la dona dins la família i la societat ha canviat al llarg d'aquests anys?

AB: Tradicionalment, a l'Afganistan, la dona és part dels objectes familiars que posseeix l'home, com les cassoles o les gallines. Es compra i es ven i, quan un home s'hi vol casar, ha de pagar un dinerall! El clan organitza la vida de la família, on hi ha moltes dones i fills de diverses dones i cosins... Mai saps si són maltractades o no. Jo conec l'abús a les dones per documents, però, personalment, no en vaig veure cap. A més, no es casaven amb un desconegut, sinó amb familiars que feia anys que coneixien. Jo vaig conèixer famílies molt grans, on tots eren cosins casats entre ells. Era pura endogàmia. Elles estaven en una roda, però, a vegades, s'enamoraven des que eren petites de cosins amb els quals després no es casaven... i eren uns amors furibunds! Però hi havia un equilibri en tot això. Quan la meua amiga de Kandahar m'explicava que el seu marit es tornava a casar, estava molt contenta. Una segona dona que faria de minyona! Com més dones, millor, perquè cuinaven entre totes... i era preferible que els pesats dels

Ana Briongos, a la dreta de la imatge, en un dels seus viatges a l'Afganistan

La guerra també ha creat noves pràctiques com, per exemple, la producció massiva d'opi?

AB: A la meua època, els que consumien haixix eren els afganesos de les zones rurals i pobres. Dins els circuits *hippies* en fumàvem i no bevíem ni gota d'alcohol, ja que estava mal vist. En canvi, els afganesos rics no fumaven haixix perquè era de pobres, però sí que bevien alcohol. Era el món al revés! De tota manera, es cultivava de manera limitada i no era corrent veure camps d'opi; no tan habitual com ara.

“A l'Afganistan, no hi ha hagut reconciliació nacional. Els païxus haurien de poder veure que els tadjiks també van ser víctimes i a l'inrevés”

homes anessin a les *chai khands* a parlar de política i les deixessin en pau. Era una vida de dones i de nens.

MB: Jo he tingut accés a conèixer el drama personal de moltes dones que no volen la vida familiar que els ha tocat. Com més ho coneixes, més t'adones que aquesta situació la viuen fins tot i aquelles dones que tenen una certa posició. La família decideix amb qui es casen i l'home decideix què fa en tots els sentits. Si ets una parlamentària, l'home decideix si pots anar al Parlament o si et pots presentar a les properes eleccions. És una roda de la qual no poden sortir. Jo crec que hi ha pràctiques extremes amb les dones que s'accepten socialment, com –per exemple– els deutes econòmics que es resolen donant una filla. La presència internacional ha creat una estructura mínima de protecció, és el cas de les cases d'acollida. Allà, elles t'expliquen els abusos als quals han estat sotmeses en tots els sentits: maltractaments, dones venudes als dotze anys pels seus pares a homes molt més grans, noies de quinze anys que ja tenen dues criatures... Abans, això no es podia saber com ara. El cas més extrem és el de la immolació, que acostuma a afectar dones d'entre tretze i vint anys i que, normalment, és amagat, ja que la família les força a no explicar-ho. A l'hospital d'Herat, em deien que el primer indici que els fa sospitar de l'intent d'immolació és l'olor de gasoil que fan les noies, ja que a l'Afganistan s'acostuma a cuinar amb gas o llenya. Són noies que s'han educat a l'Iran i que, en tornar, veuen com les casen i les tanquen de nou en una gàbia. Els treuen la petita llibertat que els havien donat i, llavors, elles intenten suïcidar-se o escapar-se. Coneixent tot això, jo sempre poso en quarantena el discurs de les *dones activistes*. Elles defensen els seus propis drets, però no els del conjunt de dones de l'Afganistan: denuncien la impossibilitat de treballar o d'estudiar. Aquests són els problemes de les dones amb accés a una feina, però, en general, no poden treballar fora de casa i el seu principal problema és que no volen que les casin per força amb un home que no coneixen de res.

MB: Doris Buddenberg, una experta en temes d'opi a l'Afganistan, m'explicava que la producció massiva va créixer amb els mujahidins, als anys 80, per finançar la guerra contra els soviètics i que, actualment, continua a les seves mans. Els talibans van imposar quedar-se un 10% de totes les collites, ja fossin de blat o d'opi. Ara, la comunitat internacional s'ha aliat amb els antics mujahidins, que han tornat a explotar l'opi de manera massiva (sobretot a Helmand i Kandahar), i ha fet els ulls grossos, com dient: “Aquests són els nostres aliats, que –ves per on– tenen camps d'opi!”. Les tropes no s'hi fiquen perquè, suposadament, se n'encarrega la policia afganesa, que compta amb uns mitjans que fan

riure. Quan estava *encastada* a les tropes canadenques, tota l'estona passàvem per camps d'opi i els soldats fins i tot s'hi feien fotos. Això és resultat de la guerra.

AB: El que passa és que, en una guerra, tothom es pot tornar un monstre. Per exemple, el comandant tadjik Ahmad Masud, si no hi hagués hagut una guerra pel mig, podria haver estat un senyor interessant, no? Però, en el moment de veure's ficat en una guerra, tothom és molt malvat.

MB: D'acord, en una guerra, els instints primaris surten a la llum... però Masud, per molta aurèola i bona imatge que tingué i per molt que parlés francès, va ser responsable de la destrucció de bona part de Kabul i tant se li'n fotia que fossin zones residencials, ell volia controlar Kabul. Si no hi hagués hagut una guerra, hauria estat una bona persona? Doncs no ho sé... Si et fiques en aquests merders, és que ja hi tens una certa tendència.

AB: Però reequilibrar un país que ha viscut 30 anys en guerra és molt difícil perquè tothom està implicat en barbaritats tremendes.

MB: Hi estic d'acord, però, actualment, s'ha posat al poder els màxims responsables dels crims. Al final, dius: “Si ho arribo a saber, jo també agafo un kalàixnikov i començo a matar com un boig, potser m'aniria millor”. A més, no hi ha hagut reconciliació nacional. Els païxus haurien de poder veure que els tadjiks també van ser víctimes i a l'inrevés. Tothom va ser víctima d'una facció i no s'ha fet res en aquest sentit. La veritat és que sóc molt pessimista i crec que no passarà res de bo.

AB: El pare de la casa on vivia en aquell temps deia que els esperaven 50 anys de guerra perquè, a l'Afganistan, quan comença una guerra, dura 50 anys. Ara fa prop de 30 anys que ha començat la guerra. Encara ens en quedem molts!

La periodista Mònica Bernabé ha publicat recentment el llibre 'Afganistan. Crònica de una ficció' - Gervasio Sánchez

Jaizkibel Bizirik: resistència a la costa basca

En cas de fer-se, la infraestructura destrossaria part del litoral guipuscoà Jaizkibel Bizirik

El País Basc viatja cap a la sobirania, un camí que transcorre paral·lel a la lluita dels moviments socials per un model ecològic i al servei de les necessitats humanes. Així s'entenen les campanyes contra el Tren d'Alta Velocitat (TAV) amb què la dreta política i econòmica pretén esquarterar el territori, o la del col·lectiu Jaizkibel Bizirik per aturar la construcció d'un superport a l'exterior del municipi guipuscoà de Pasaia. Sota el

comandament de l'Autoritat Portuària de Pasaia, aquest projecte podria malmetre l'espai natural de Jaizkibel i acabar amb la fesomia d'una muntanya coneguda pel seu valor biològic i paisatgístic. Com altres lluites similars, el superport de Pasaia esdevé la metàfora del xoc entre els interessos del capitalisme depredador i una població convençuda d'un futur lligat a la cultura, el medi i el desenvolupament sostenible.

Els murs de la badia expressen el rebuig al projecte de l'autoritat portuària

- Àlex Romaguera

Àlex Romaguera
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Pasaia emergeix entre la muntanya Jaizkibel com un dels paratges més encisadors del Cantàbric. Format per quatre barris que condueixen el riu Oiartzun fins a l'entrada al mar (San Pedro, San Juan, Antxo i Trinxepe), el municipi acull un port que havia esdevingut clau per al progrés industrial del País Basc. Però una gestió pèssima n'ha degradat l'ús fins a provocar greus perjudicis al veïnat, que amb l'entrada de carbó per alimentar la tèrmica i la ferralla destinada a la fabricació d'automòbils pate-

ix molts sorolls i la respiració de gasos contaminants. Els sindicats també parlen d'un degoteig de baixes laborals per inhalació de productes tòxics entre el personal que hi opera. Uns perjudicis que, sumats a la suposada manca d'espai per encabir noves activitats, serveixen d'excusa a l'Autoritat Portuària de Pasaia per proposar un nou port a l'exterior. Un projecte que, tot i els intents per edulcorar-lo, suscita un rebuig molt ampli entre els col·lectius de la comarca. És el cas de la plataforma Jaizkibel Bizirik, que, d'ençà de l'anunci, impulsa la campanya per frenar la infraestructura.

Riscos insostenibles

Pel moviment ecologista, la idea del superport obeeix a una cultura desenvolupista caduca i nociva per al futur de Pasaia. Segons les activistes, el projecte "menysté l'actual context de crisi" i, a més, "les dades del Ministeri de Foment, del qual depèn l'autoritat portuària, obvien els riscos ambientals, econòmics i logístics d'un superport a l'exterior". Fan referència als informes que ignoren l'impacte geològic que provocaria, ja que preveu esgarrapar 200 metres de mar amb un front de tres quilòmetres d'espigó, pel qual caldria obrir noves carreteres des de l'interior.

Una petjada ambiental que Jaizkibel Bizirik va utilitzar com a primer argument per rebutjar el projecte, "sobretot perquè suposava la destrucció de l'ecosistema dels seus voltants". En particular, dels penya-segats i les espècies endèmiques com l'*Armeria euskadiensis*, l'alga *Gelidium* o les poblacions de dofins i altres cetacis que s'apropen al litoral per alimentar-se.

-
El moviment ecologista creu que el superport obeeix a una cultura desenvolupista caduca i nociva per al futur de Pasaia

-
El criteri biològic va permetre que l'entitat tingués el suport inicial d'una dotzena de col·lectius ecologistes, esportius i de muntanya, tant de Pasaia com de Lezo, Renteria i d'altres municipis guipuscoans. Més tard, Jaizkibel Bizirik va observar que, en l'aspecte econòmic, el superport també és indefensable, ja que "la pedra de Jaizkibel no serveix per a la construcció i, per tant, el trasllat de tones de pedra de pedrera suposaria un cost molt elevat". En aquest sentit, diferents veus expertes certifiquen que les dades oficials no se sostenen, ni sobre les inversions previstes ni sobre els llocs de treball que aportaria ni tampoc pel que fa a la grandària del port. "Tècnicament, és molt difícil i complex de fer", asseguren. Per contra, les expertes demostren que hi ha marge de millora per a la superfície actual. "Només aplicant mesures correctores i organitzatives es podria disminuir l'impacte sobre la biodiversitat i substituir les mercaderies actuals per altres que siguin adequades a l'entorn", opinen.

Fet i fet, el port actual no ha assolit la seva màxima eficiència des de 2003. En atorgar totes les llicències, l'autoritat portuària no s'ha preocupat d'atraure empreses amb més volum de mercaderies, fet que ha convertit la superfície en un polígon industrial molt poc rendible. "S'aprofiten d'aquesta situació per defensar un macroport al mar i plantejar un parc temàtic a l'interior", diuen les representants de Jaizkibel Bizirik, que afegeixen: "No podem deixar que el port mori quan saben perfectament que l'alternativa de fer-ne un a l'exterior és nefasta pel desenvolupament econòmic, humà i ambiental de Pasaia".

Buscant l'alternativa

Jaizkibel Bizirik ha de batallar contínuament amb l'omnipresència dels càrrecs responsables portuaris als mitjans públics. Un altaveu a través del qual fan creure que l'obra és la solució perquè la ferralla quedi fora i, d'aquesta manera, evitar les conseqüències que té per a la salut. "Han fet creure que (el projecte) salvaria la gent d'aquest inconvenient i milloraria l'economia de la zona. No és fàcil, doncs, capgirar aquests arguments".

Igualment, l'autoritat portuària busca l'adhesió de les empreses guipuscoanes, a les quals pressiona enviant-los cartes per convèncer-les del projecte i, a la vegada, "aprofita el provincialisme existent dels guipuscoans per atiar l'enfrontament amb Biscaia, tot defensant una infraestructura similar a la de Bilbao", diuen les portaveus de Jaizkibel Bizirik. Segons aquest grup, "posen com a model la regeneració de la ria del Nerbioi, com si s'endugués sempre tots els recursos".

Davant d'això, Jaizkibel Bizirik ha intensificat les accions de protesta, a les quals ha afegit contrainformes que permeten que la gent canviï d'opinió. "També vam recollir 9.000 signatures

de veïns contraris al projecte, fet que evidencia el suport del poble a adaptar el port intern a les necessitats de la badia", diuen les activistes.

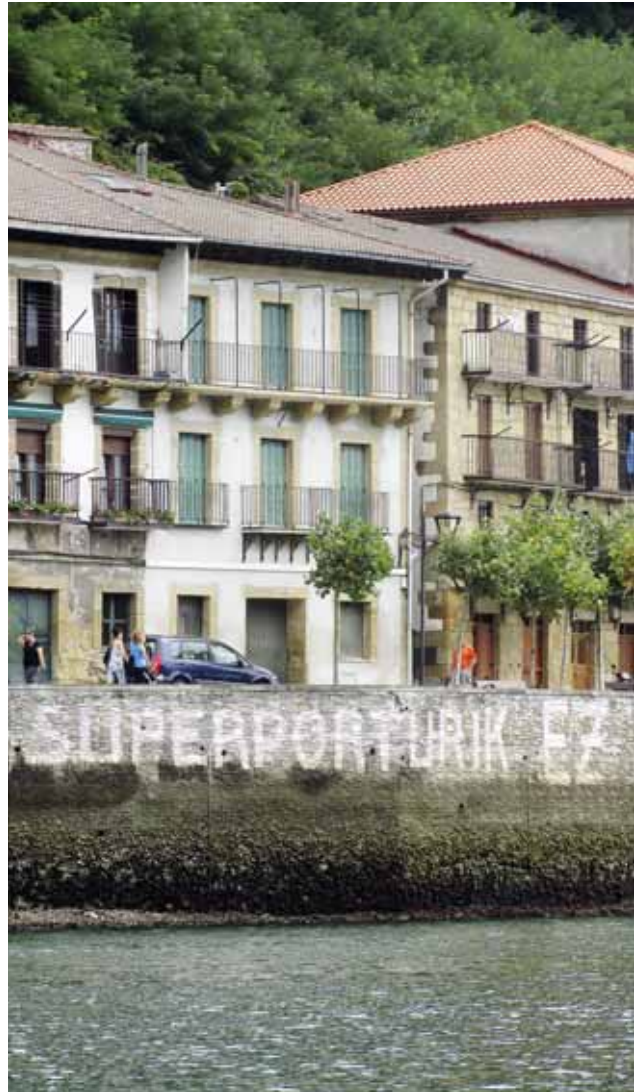
Així les coses i mentre la mobilització ha decaïgut en benefici de la pedagogia, el grup ecologista busca alternatives a un superport que l'autoritat portuària pretén finançar amb la urbanització de Pasaia. "Però la gent no vol cases, sinó parcs, equipaments i donar valor patrimonial al municipi". La clau, doncs, és repensar l'actual infraestructura perquè esdevingui útil, amb mercaderies menys agressives i més rendibles econòmicament. Una reconversió que, segons la plataforma, ha de facilitar noves activitats a la població que donin empenta a l'atractiu ecològic, cultural i històric del municipi.

- *Jaizkibel Bizirik planteja noves activitats que donin empenta a l'atractiu ecològic, cultural i històric del municipi*

De moment, el projecte del port exterior està en fase de tramitació, a l'espera que el Ministeri de Medi Ambient estudiï les al·legacions i es pronunciï en un o altre sentit. "Si dona llum verda al projecte, serà una decepció, per bé que difícilment obtindran els diners per construir aquesta infraestructura descomunal", indiquen les ecologistes. Això, afegit al rebuig al projecte de les alcaldies de Bildu i d'organitzacions com AENA o Greenpeace, fa que Jaizkibel Bizirik confii que tot plegat acabi en lletra morta. Si no és així, la petjada que deixaria el projecte seria letal per la població i pel futur del País Basc.

Els municipis de la comarca ja s'han pronunciat contra el port exterior

- Àlex Romaguera

Ecologistes, pirates i economistes crítics: una xarxa pel canvi social

Les festes reivindicatives donen una dimensió popular al moviment opositor - Jaizkibel Bizirik

Des de la seva creació, l'any 2004, Jaizkibel Bizirik esdevé el paraigua dels sectors contraris al port exterior de Pasaia. La seva activitat, a mig camí entre la mobilització i la pedagogia raonada, agrupa fins a 30 organitzacions vinculades a la defensa del medi i a l'economia social. S'hi apleguen la majoria sindical (ELA, LAB, ESK, Hiru), el col·lectiu ecologista Eguzki, ràdios lliures que emeten a Guipúscoa i xarxes que s'oposen a infraestructures tan o més lesives per a l'ecosistema del País Basc, com ara AHT Gelditu! o la plataforma Tèrmica No. Jaizkibel Bizirik també rep el suport d'entitats esportives, grups de muntanya, societats gastronòmiques i biò-

logues, arqueòlogues i científiques que aporten la seva visió crítica des de l'àmbit acadèmic.

Gràcies a aquesta combinació d'actes, informes i accions parlamentàries, la plataforma ha posat en entredit les intencions de l'autoritat portuària i, al mateix temps, ha aconseguit revaloritzar Jaizkibel –un dels espais biològics més interessants de la costa basca, inclòs a la Xarxa Natura 2000 i als catàlegs de protecció autonòmics– i que la població prengui consciència del seu paper clau en l'equilibri natural. Les iniciatives d'aquesta plataforma esperen la lluita per un desenvolupament més just i ecològic al País Basc.

Rostres

FOTOGRAFIA: Mirta

Rostres. Rastres. Astres. Altres. Els rostres dels altres, allò que no s'ha d'atendre mai. Però, de fet, el que a mi m'agrada són les postres i no els rostres i, amb un dit de gelat sobre el meu dit, em pregunto de què va el tema. Rostres idèntics i perfectes, preciosos i funcionals, contra la temptació dels sentiments (que ho emboiren tot amb les seves partícules antiprogrés). Rostres evidents, és a dir, invisibles. Sense rostre no hi ha conflicte. És la vainilla que em pregunta per què, llavors, aquesta obsessió nostra pel rostre? Un matí em vaig dedicar a comptar rostres en artefactes de creació humana (vehicles, finestres, objectes de decoració, edificis, jocs, aparells elèctrics...) i me'n van sortir 174 en dues hores. Sublimar, que girat és el ramilbus que ens durà a la satisfacció.

Lluny ens queden aquells temps d'obligacions camusianes: arribats a certa edat, tothom és responsable del seu rostre. Lluny ens queden aquelles persones que es fan responsables del seu rostre i de la història i del futur i dels costats i de tot, sense càlculs, perquè tot hi cap en el seu rostre. Oi? Tot és lluny, perquè són temps de concentrar les nostres energies i comprensió en l'aquí i l'ara. No mirar rostres, ulls, nassos, pell, llavis, detalls. No sigui que em distregui dels meus encàrrecs i motivacions. No sigui que caiguis malalt de curiositat. No sigui que ell es confongui. No sigui que veiem noves veritats en altres ulls. No sigui que oblideu que hem fet del temps un conjunt de peces a muntar com vulguis. No sigui que recordem que hi ha vida més enllà del píxel.

Dionisio Porta

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MITJANS

Prisa retalla salaris i 138 llocs de treball a 'El País', però deixa intacta la remuneració del conseller delegat

El Grup Prisa, propietari del diari *El País*, va anunciar, el 5 d'octubre, 138 acomiadaments a la seva principal capçalera d'informació general. L'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) implicarà "prejubilacions, reduccions de sou i acomiadaments", segons la nota oficial difosa pel grup mediàtic a l'edició digital d'*El País*.

L'anunci de l'ERO arriba dos dies després de la finalització d'un altre acomiadament col·lectiu a la capçalera d'economia *Cinco días* i a

Prisa Revistas i Prisa Brand Solucions. Tant l'acomiadament col·lectiu com l'ERO aprovat recentment s'emparen en l'actual reforma laboral aprovada pel Partit Popular. En el cas concret d'*El País*, no hi ha pèrdues i el resultat d'explotació (diferència entre les despeses d'explotació i els ingressos) s'eleva als 8,92 milions d'euros. Tot i que aquest resultat comporta guanys, es considera el més baix des de l'any 2000 i, segons la legislació laboral actual, és un motiu per amortitzar llocs de treball. Segons el grup mediàtic, la

retallada es farà efectiva a les redaccions territorials de Galícia, Andalusia i el País Basc.

L'anunci d'acomiadaments i les afirmacions fetes per Juan Luis Cebrián, conseller delegat de Prisa i president d'*El País*, a les integrants del comitè intercentres (òrgan de representació de tots els centres de treball de la empresa) van provocar una allau de crítiques per part de la plantilla i altres persones solidàries amb les treballadores. El directiu de Prisa, que ocupa el sisè lloc a la llista dels executius espanyols més ben

pagats de l'any 2011, va expressar al comitè intercentres: "No podem continuar vivint tant bé". El grup mediàtic va declarar 8,92 milions d'euros en concepte de sous a la Comissió Nacional del Mercat de Valors, que en un desglossament final va pujar la xifra fins als 13 milions d'euros. Aquestes quantitats, que han estat difoses pel comitè d'empresa i per alguns mitjans de comunicació, s'allunyen molt dels sous dels primers directius d'altres mitjans de distribució i tirada semblants a la d'*El País*. La resposta dels editors del

diari davant el rebuig que han generat les mesures anunciades ha estat la censura de tots els comentaris crítics amb el sou del conseller delegat de Prisa fets per les lectores a l'edició online. RAMON SAMBLAS

PREMSA

Diversos diaris espanyols agiten el fantasma del frau electoral a les eleccions veneçolanes

Abans que Hugo Chávez guanyés les eleccions presidencials veneçolanes, diversos mitjans de comunicació espanyols, veneçolans i internacionals van difondre la idea d'un suposat frau electoral per part del govern. És el cas d'alguns mitjans de la dreta espanyola, com el diari *La Razón*, que titulava: "L'ombra del frau electoral massiu planeja sobre Veneçuela", en un article on s'explícaven diverses teories d'un suposat frau sense fonament ni

dades reals. D'altres mitjans com l'*ABC* o *El Mundo* també insinuaven la possibilitat de frau electoral. El diari *El País* també flirtejava amb aquesta opció, després d'una campanya de propaganda massiva a favor del candidat de l'oposició veneçolana Henrique Capriles. A Veneçuela, però, la possibilitat de frau electoral ha estat descartada després de les observacions i els estudis fets per entitats com el Centre Carter o l'Organització d'Estats Americans (OEA). Malgrat tot, al-

guns sectors de l'oposició es proposaven atiar aquesta opció en cas que el seu candidat no guanyés les eleccions. Tot i així, un cop coneguts els resultats, el candidat opositor Henrique Capriles va descartar el frau i va reconèixer que les eleccions havien estat justes. L'acusació, doncs, posa de manifest la campanya agressiva desenvolupada per la majoria de mitjans de comunicació espanyols contra el president Hugo Chávez i la intenció de mostrar una imatge negativa del govern veneçolà actual. JAVIER BORRÀS ARUMÍ

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radio-klara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintoniza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20h30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpirtu.

una altra economia és necessària
una altra forma d'estalviar ja és possible

coop57
serveis financers ètics i solidaris
www.coop57.coop

disco
100

impossible

apunta't a l'ecologisme social
www.ecologistesenaccio.cat

KAMILOSETAS MUSKARIA

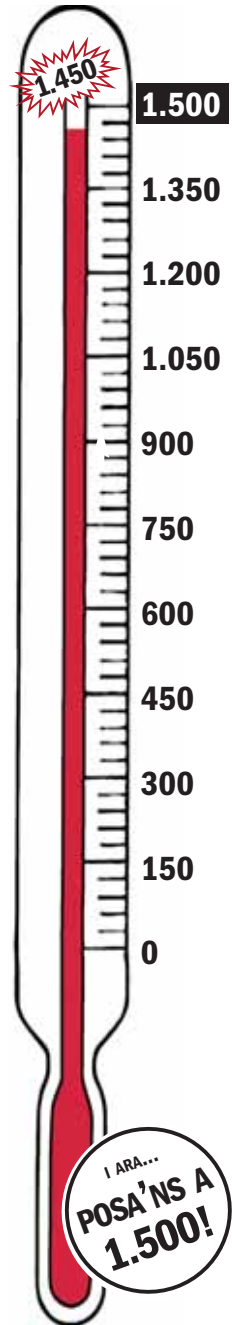
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

COL·LECTIU RONDA
assessorament JURÍDIC
a PERSONES i entitats
d'economia SOCIAL
www.ronda.coop

espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS *MÉS DESPESSES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

ATENCIÓ

Preus per les subscriptores 3 i 5 EUROS

HEU DE RESERVAR ENTRADA:
correu@esquerda.org

+INFO:
www.cantsiautors.cat

TWITTER:
 @cpesquerda | HT #CCA12

CONTRA LA

LLEI DEL SILENCI

POSEM LA

DIRECTA

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

la veu del carrer

minut a minut

www.setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Butlleta de subscripció

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Sí No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagis omplert la butlleta en la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA

BARCELONA, GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUI-NARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilar-dell | Coops7 · Premià, 15 | Koiton club · Rosend Arús, 9. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDE-DEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Espulgues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch · Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27. | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdaguier, 14. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. | La Kroperia · Galícia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TARRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Històriadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PALESTINA · BARCELONA ACOLLIRÀ LA PRIMERA CONFERÈNCIA ESTATAL CONTRA L'APARTHEID ISRAELIÀ

Boicot internacional per lluitar contra l'ocupació israeliana

OLIVER WEIKEN

Un activista sosté un cartell prop de la frontera entre Israel i Palestina a l'est de Jerusalem. La iniciativa crida al boicot a les empreses israelianes i també a les firmes que hi comercialitzen habitualment

Meritxell Freixas
Barcelona

“Crec que les coses podrien canviar si Israel rebés un missatge contundent: mentre continuï l'ocupació, no serà un membre legítim de la Comunitat Internacional i, fins que això no passi, els seus acadèmics, doctors i autors no seran benvinguts. Un boicot semblant es va imposar a Sud-àfrica. Va trigar 21 anys, però va dur a la fi de l'apartheid”. Són paraules del professor Ilan Pappé, un dels convidats a la I Conferència Estatal per al Boicot, les Desinversions i les Sancions (BDS) contra l'apartheid israelià, que tindrà lloc a Barcelona els propers 19, 20 i 21 d'octubre.

La pressió internacional de la dècada dels anys 80 i principis dels 90, centrada en el moviment de les desinversions i el boicot estrangers, va resultar fonamental per aconseguir la fi del règim d'apartheid a Sud-àfrica. L'any 2005, la societat civil palestina -representada per més de 170 organitzacions- va recuperar les tàctiques de l'experiència africana i va acordar posar en marxa una campanya

per donar a conèixer el boicot, les desinversions i les sancions com a mecanismes de resistència civil contra l'ocupació israeliana.

El moviment demana abstenir-se voluntàriament de comprar productes i serveis d'empreses israelianes i també de les firmes que hi comercialitzen habitualment. A part del boicot comercial, també insta a posar en pràctica el boicot cultural, esportiu i acadèmic fins

Un dels objectius és que Israel assumeixi els compromisos amb el dret internacional

que Israel assumeixi els compromisos amb el dret internacional. A més, apel·la a la responsabilitat de les entitats bancàries i els organismes d'inversió financera perquè retirin els seus actius de les empreses del país o d'altres que hi mantinguin relacions habituals. Finalment, pretén pressionar els governs i els

organismes internacionals perquè imposin sancions i mesures punitives a Israel que li exigeixin un compromís amb els drets humans i reforcin la legitimitat de les institucions internacionals.

A través d'aquesta iniciativa, la població palestina proposa a la resta del món una fórmula per donar-li suport en la lluita contra l'ocupació. L'objectiu final de la campanya és acabar amb les polítiques d'annexió, apropiació i segregació que exerceix l'Estat d'Israel a la franja de Gaza, a Cisjordània i a Jerusalem Oriental i també garantir el retorn de les refugiades palestines, tal com contempla la resolució 194 de les Nacions Unides.

Avui, el moviment BDS s'ha expandit i ha creat grups de suport a diversos països del món, inclòs Israel. A l'Estat espanyol, el BDS s'organitza a través de la Red Solidaria contra la Ocupació de Palestina (RESCOP), formada per 36 organitzacions de diverses comunitats autònomes. A Catalunya, el grup BDS és actiu des de 2011 i treballa de manera coordinada amb altres grups de solidaritat amb Palestina i organitzacions i moviments catalans.

Tant des de Catalunya com des de la resta de l'Estat, es manté una interlocució permanent amb el Comitè Nacional Palestí (BNC) de la campanya.

El moviment demana abstenir-se de comprar productes i serveis d'empreses israelianes

A Catalunya, el BDS té com a objectius divulgar els diversos mecanismes de resistència civil -com el boicot- que la ciutadania pot posar a la pràctica a través d'accions personals i col·lectives i endegar campanyes de sensibilització al territori català. Una de les iniciatives que ha posat en marxa el moviment és la celebració d'una conferència estatal, sota el lema *Ahir Sud-àfrica, avui Palestina*.

La I Conferència Estatal per al BDS i contra l'apartheid israelià tindrà lloc els dies 19, 20 i 21 d'octubre a Barcelona per explicar què és el

BDS al conjunt de la societat i oferir un espai de treball, reflexió, coordinació i intercanvi als grups de solidaritat amb Palestina que permeti reforçar l'eficàcia del moviment.

L'acte comptarà amb la presència de tres ponents de renom internacional: la poeta i activista palestina Rafeef Ziadah; l'historiador israelià i professor d'Història de la Universitat d'Exeter, a Gran Bretanya, Ilan Pappé, i l'activista sud-africà del BDS South Africa Mbuyiseni Ndlozi.

Algunes de les activitats previstes al programa de la conferència són els diversos tallers temàtics, la projecció del documental *Roadmap to Apartheid* (d'Ana Nogueira i Eron Davidson) i les ponències i conferències que es faran durant els tres dies al Casinet d'Hostafancs i a Can Batlló.

+INFO

I Conferència Estatal per al BDS contra l'apartheid israelià
conferenciabds.wordpress.com
www.bdscatalunya.org

, roda el món

EL PERÚ · REPSOL PASSA D'ALIMENTAR-SE DELS RECURSOS DE L'ARGENTINA A EXPLOTAR LA SELVA PERUANA

El negoci del gas acorrala les comunitats indígenes de l'Amazones

Marc Gavalda
Amazones

Cinc empreses es reparteixen el pastís gasífer de Camisea, a l'Amazones meridional peruà. Els estudis parlen de xifres astronòmiques de gas natural de qualitat comercial atrapades al subsòl de la regió verge, farcida d'àrees naturals emblemàtiques, considerades punts calents de biodiversitat mundial. Les més d'un milió i mig d'hectàrees repartides en quatre zones d'explotació estan ofegant les comunitats indígenes de la conca del Bajo Urubamba.

Pluspetrol, empresa argentina controlada per Repsol, és l'operadora dels blocs 88 i 56. En un meandre del riu Urubamba, l'any 2003, va iniciar la construcció del gran complex petroquímic de Malvinas, al territori de la comunitat Camisea, on hi ha un aeroport amb vols diaris a Lima, enormes dipòsits d'hidrocarburs, plantes de fraccionament, compressors i capacitat per més de mil treballadors. Selva endins, seguint els passos de les descobertes de Shell de la dècada anterior, ja hi ha cinc pous en funcionament, connectats a través de

Les indústries extractives estan trinxant un milió i mig d'hectàrees de selva

gasoductes i línies elèctriques. La concessió del bloc 88, superposada i posterior a la creació de la Reserva Territorial Nahua Kugakapori, amenaça directament els territoris de pobles amazònics en aïllament voluntari -que volen viure aïllats de la resta del món- i que es troben cada cop més acorralats per l'expansió de la indústria extractiva. Al sud, Petrobras opera en solitari al bloc 58, on ja ha perforat amb èxit diversos pous i, a inicis de 2012, s'afanyava a construir el Gasoducte Andino Sur (de 1.078 quilòmetres) per subministrar gas a diverses petroquímiques en construcció, que seran útils per a la

Perforació del pou de Mipaya, de la petrolera Pluspetrol, a la comunitat matsiguenga de Kirigueti. Una embarcació de Pluspetrol al riu Urubamba

mineria. Repsol opera al bloc 57, la darrera peça del trencaclosques de Camisea: 600.000 hectàrees desforestades, un campament amb aeroport al bell mig de la comunitat matsiguenga de Nuevo Mundo i els plans de perforar 23 pous i connectar-los amb gasoductes a la planta de Malvinas. Entre els afectats, trobem el poble Kakinte, que originàriament vivia en aïllament i que ja va denunciar Repsol, l'agost de 2011, per fomentar la divisió i vulnerar les organitzacions legítimes del poble.

Camisea: rastres d'etnocidi

Les conseqüències epidèmiques del contacte de la plantilla de Shell amb el poble nahua són tristament conegudes a la regió. L'any 1984, la companyia angloholandesa va penetrar el riu Mishahua, a la recerca de petroli, i va ser atacada pel poble nahua, que es mantenia en aïllament voluntari de la resta del món. Shell, però, va aprofitar el segrest de tres nahuas per part d'un grup de taladors que els seguia els passos per entrar a contagiar la població expressament, tal com va quedar registrat en un comunicat radiofònic emès des del campament de Shell. Els tres homes segrestats van ser alliberats posteriorment, però ja estaven infectats d'una passa gripal i de tos ferina, que es van transmetre entre la seva gent quan van tornar a casa. Els estudis antropolò-

gics posteriors xifren la mortalitat en un 50% durant els primers mesos del contacte.

La polèmica arran d'un etnocidi tan contemporani i documentat va obligar el govern peruà a crear una reserva territorial per protegir els pobles de la zona l'any 1990. Trenta anys després, però, el poble nahua, ja evangelitzat, treballa de guaita per l'empresa Pluspetrol per planejar possibles nous contactes amb d'altres segments aïllats dels pobles nahua, nantis i mashco-piro. Així, l'etnocidi es regenera i s'actualitza.

A les riberes del riu Urubamba els vessaments d'hidrocarburs són habituals

El viratge peruà de Repsol

Després de l'expropiació argentina de les accions de Repsol a YPF, un afectat Antoni Brufau -president executiu de Repsol- afirmava: "No doblegaran els plans expansius de la companyia al continent, perquè el Perú deposita grans expectatives de negoci". El 6 de setembre, Repsol anunciava als quatre vents la inversió de 14.500 milions d'euros per desenvolupar el bloc 57,

just després de descobrir un jaciment al pou Sagari que podria contenir 56.700 milions de metres cúbics de gas, que s'afegirien al camp Kinteroni, declarat per la companyia com "un dels cinc descobriments més importants del món l'any 2008". Més enllà de les reserves, l'aposta peruana de Repsol s'explica per la seva posició privilegiada en cada baula de la cadena de producció i comercialització. No en va, Repsol és accionaria de l'empresa de gasoductes TGP, que connecta Camisea amb els ports d'exportació de Pisco i Melchorita. A part, Repsol és sòcia majoritària de la flamant empresa Pacific LNG, que exporta gas natural líquid als Estats Units, Europa i l'Àsia des de 2010. Integrant el cicle, Repsol és la principal comercialitzadora de gas líquid de petroli (butà) i de gas natural. Si durant tretze anys Repsol obtenia el 50% dels seus beneficis globals alimentant-se de l'economia argentina, tot està a punt perquè ara ho faci amb els sous de la ciutadania peruana.

El destí segrestat de les comunitats

Mentrestant, a les riberes del riu Urubamba els vessaments d'hidrocarburs se succeïxen, amb una periodicitat sinistra i amb unes conseqüències nefastes pels ecosistemes. Més de vint comunitats indígenes, principalment de l'ètnia matsi-

guenga, han vist com la pesca i la caça han deixat de ser una font fiable d'obtenció d'aliments. Víctimes de la industrialització imposada que pateix el seu territori, acaben treballant en posicions no qualificades fent tasques d'exploració sísmica (desforestació) o de motoristes (taxistes). En menys d'una dècada, l'abandonament de cultius tradicionals per manca de temps i de les activitats de caça i pesca per manca de captures han fet caure les comunitats en l'espiral del consum de productes alimentaris llunyans, cars i d'escàs valor nutritiu. Sorpren descobrir que, a la regió que genera milions d'euros diaris en beneficis per a les companyies, la desnutrició crònica infantil afecta una de cada quatre criatures, mentre que l'anèmia afecta el 76,6% de la població, informen tècnics de l'ONG Prisma, que treballa a la zona.

Las comunitats natives, captives pel trànsit permanent de barques i helicòpters, per la contaminació, la desforestació creixent i l'agressiva intrusió de mediadores comunitàries de les companyies, es pregunten en quin moment se les ha consultat per convertir-se en la part sobrant del negoci global del gas.

+INFO

alertamazonica.wordpress.com

ALEMANYA · LA REGIDORIA DE SERVEIS SOCIALS DE PANKOW VA TANCAR L'EQUIPAMENT PER "MANCA DE PRESSUPOST"

Un grup de jubilades berlineses okupa un casal de gent gran

Roger Suso
Berlín

Fa més de cent dies que un grup de jubilades i pensionistes manté okupada la Villa Kunterbunt, una antiga mansió situada al barri berlinès de Pankow. El xalet es coneix com a Stille Straße 10 i és un edifici amb història. Construït a finals dels anys 20 per un fabricant de pianos, l'edifici va pertànyer a l'elit de l'Alemanya de l'Est i va ser la residència d'Erich Mielke, cap de la Stasi i responsable -sota l'Àlies de Fritz Leissner- de les purgues estalinistes de membres trotskistes i anarquistes de les Brigades Internacionals durant la guerra civil espanyola. Situat prop del Castell de Schönhausen i del carrer Majakowskiring -domicili de molts alts dirigents comunistes fins a la revolució hongaresa de 1956-, després de la reunificació, Stille Straße 10 es va convertir en una llar per a gent gran i en un important centre social públic del barri.

Una participant de l'okupació, Doris Syrbe (de 72 anys), explica que l'acció iniciada el 29 de juny per una vintena d'ancianes d'entre 67 i 96 anys (la majoria d'elles dones), la primera d'aquestes característiques a Berlín, "és un acte combatiu de protesta per la clausura del casal de gent gran". Stille Straße 10 era un espai social per a més de 300 pensionistes i jubilades del barri, on s'oferien activitats formatives i esportives i classes d'idiomes, de cant i d'escacs. En representació de les usuàries regulars del centre, set ancianes hi passen la nit enmig de matalassos vells, llits de càmping i gandules. "Ens han tancat l'aigua calenta i les connexions telefòniques. A la nostra edat, no imaginàvem que arriba-

riem a aquest punt", afirma Ingrid Pilz, una activista de 76 anys. "Salvar Stille Straße 10 és el nostre objectiu principal, però la nostra protesta va més enllà. Denunciem l'auge de la pobresa a la tercera edat i reclamem pensions dignes. Després de dècades treballant i pagant impostos als dos estats alemanys, amb el tancament, ens treuen la vida que ens queda", afirma Syrbe des del saló.

La gent gran del barri tem que els polítics vulguin vendre la casa a un grup immobiliari i fer el gran negoci

El dia 1 de juliol, Lioba Zürn-Kaszantowicz (SPD, partit socialdemòcrata alemany), regidora de Serveis Socials del districte en coalició amb Els Verds, va decidir tancar Stille Straße 10, amb el vell argument que Pankow no té diners per mantenir el casal. Però les participants a l'okupació no pensen igual. "Des de fa pocs anys, les cases d'aquesta zona s'han convertit en cases de luxe i xalets amb pista de tennis; la gent gran de Pankow tem que els polítics vulguin vendre la vella casa senyorial convertida en casal a un grup immobiliari i fer el gran negoci. Aquesta és la qüestió de fons", afirma Syrbe. Les mostres de solidaritat amb Stille Straße 10 són moltíssimes i variades. Al casal, hi arriben flors, bombons i cartes de suport, a més de periodistes d'arreu del món, artistes, càrrecs polítics de

Entrada principal de Stille Straße 10, la casa okupada per jubilades i pensionistes

Die Linke (L'Esquerra) i altres col·lectius okupes. "Hem rebut una ordre de desallotjament, però continuarem okupant l'edifici fins que la ciutat es comprometi a mantenir el centre obert o ens ofereixi una alternativa viable. Ens quedem totes i esperem que les lluites pels drets de la gent gran s'estenguin per tot arreu", sostenen Syrbe i Pilz.

Contra la gentrificació

La de Pankow, però, no és l'única protesta d'aquesta mena a Berlín. Des de fa cinc mesos, hi ha un campament de protesta permanent prop del metro de Kottbusser Tor, al barri de Kreuzberg, un districte que és

el punt de trobada de la multiculturalitat i els estils de vida alternatius i la base dels moviments socials i de l'antifeixisme. L'acampada, anomenada *gecekondü* (una paraula turca que fa referència a una casa aixecada de forma ràpida, estil barraca), està impulsada per la iniciativa veïnal Kotti & Co i està orientada a la lluita contra l'augment del lloguer d'habitatges de protecció oficial. Segons afirma l'activista de Kotti & Co Alexander Kaltenborn, la política de privatització de l'habitatge social iniciada pel consistori berlinès, amb Klaus Wowereit (SPD) al capdavant, s'ha convertit en una nova forma de segregació, ja que les inquilines (la

majoria d'origen turc i persones desocupades) dels edificis gestionats per les empreses privatitzades que gestionen l'habitatge públic del barri, Hermes i GSW, estan sent desplaçades arran de la incapacitat d'aquesta gent de pagar els nous preus exigits. Això és la gentrificació, un fenomen d'ennobliment i aburguesament dels barris que, normalment, implica el desplaçament de les habitacions amb menys poder adquisitiu del barri i l'arribada de la classe mitjana alta i de *yuppies*. Així doncs, Stille Straße 10 i Kotti & Co són dos exemples de lluita de les persones que es resisteixen a ser víctimes d'aquesta tendència.

I CONFERÈNCIA ESTATAL PER AL BOICOT, DESINVERSIONS
I SANCTIONS (BDS) CONTRA L'APARTHEID ISRAELIÀ

"AHIR SUD-ÀFRICA, AVUI PALESTINA"

-Barcelona, 19, 20 i 21 d'octubre de 2012-

<http://www.bdsconfira.org/> <http://www.bdsconfira.org/>

Dissabte, 19 d'octubre Lloc: Casert d'Hostafranca
19.30h. Conferència: "Ombres d'Àfrica, ombres d'Àsia: Anàlisi a Sud-àfrica i Palestina" **Mousses Ndiaye** (Senegal)

Dissabte, 20 d'octubre Lloc: Casert d'Hostafranca
16h. PENSAMENTS PER AL CAS: FONDIR SOBRE LES RELACIONS ISRAEL-ÀFRICA + CONFERÈNCIA D'ALUMNATS PAIS
FONDIR SOBRE DRETS INTERNACIONALS I EL TRIBUTARI, RAÏSSA A GARCIA DE DAVI BENVÍ & SABINA SERRA
18h. Conferència: "ELS DRETS DEL Poble PALESTINÈ I EL MOVIMENT BDS: CAP A LA LLIBERTAT, LA JUSTIÇA I LA PAU!" **Re-pap Zohar** (Palestina)
"ES ISRAEL UN ESTAT DE APARTHEID?" **Samir Ibrahim**

Dissabte, 21 d'octubre Lloc: Casert d'Hostafranca
Lloc: Cas Barilo **18h.** PROLOGUE CONFERÈNCIA: "RESISTÈNCIA 10
ANÀLISI" **Dr. Ali Nassar** i **Enric Duran**, 18 h.

INSCRIPCIONS
<http://www.gongre.com/gongre/ahir-sud-africa-avui-palestina-2012-10-19-21>

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Un espai de trobada i difusió de la contracultura llibertària

El Lokal, l'emblemàtic indret que, des del barri barceloní del Raval, s'ha convertit en un referent de les lluites socials, celebra el vint-i-cinquè aniversari

ROBERT BONET

El Lokal acull una llibreria, una distribuïdora i és l'espai de reunió de diversos col·lectius que participen del seu funcionament diari

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Ho van començar vuit persones, algunes provinents de l'ateneu llibertari del Poble-sec. Cadascú va posar cinquanta mil pessetes per adequar un local situat al principi del carrer de la Cera, al barri del Raval de Barcelona. Era l'any 1987 i, a la ciutat, no hi havia gaires referents de contracultura llibertària en actiu. Ens ho explica Iñaki Garcia: "Teníem clar que el Lokal s'havia d'autofinçar amb els diners que generés de les seves activitats; evidentment, no volíem subvencions, però tampoc quotes mensuals ni ser un club de socis". Després d'una inicial temptativa de servei de bar, es va optar pel model de llibreria anarquista (i de pensament crític), distribuïdora i centre de reunions de diversos col·lectius, al principi sobretot

antirepressius, que contribuïen a la viabilitat econòmica a través de la seva feina, com és el cas de les permanències obligades per tenir obert durant l'horari comercial. Al carrer de la Cera, s'hi acostava gent que podia interessar-se per comprar música punk, llibres de sociologia crítica, portar o recollir fanzines, etc. Gent que baixava el cap de setmana a buscar material, okupes d'altres països que visitaven Barcelona. Segons Garcia: "És possible fer coses grans només amb els propis mitjans".

La fórmula inclusiva del Lokal
La manera operativa era, sobretot, a través de l'intercanvi -que s'enviessin exemplars de *La Lletra A* a canvi d'*Ekintza Zuzena*, per exemple. També es procurava oferir la infraestructura amb què es nodrien molts altres col·lectius: des de material bibliogràfic fins a l'Agència de Notícies Alternatives,

que amb dos contestadors telefònics rudimentaris permetia generar notícies per a les ràdios lliures. A part del propi espai, el Lokal ha estat la seu on s'han incubat molts projectes que després han propagat el virus de l'antagonisme a d'altres indrets. La fórmula que servia de model era prou oberta per permetre l'activisme, l'acostament d'altra gent i els projectes laborals: que algú sense feina es posés a fer samarretes serigrafades i en pogués treure un sou, per exemple. O que, del Lokal, en sortís gent que muntava restaurants i bars com El Escondite i El 4 pasos o editorials com Virus i La Distri, etc.

Una manera d'entendre l'anarquisme

Evitant les definicions tancades i els espais "només d'activista", la manera d'entendre l'anarquisme -per a elles volgutament indefinit-

era la que permetia una afinitat àmplia: "Es buscava que l'espai de relació fos el més ampli possible" perquè "aquí s'escoltava tothom que tenia una idea i se l'escoltava bé". L'objectiu de crear un ambient on tothom se sentís còmode i es respectés mútuament, segons Garcia, és el que permetia que el Lokal fos un espai obert i que diversos col·lectius tinguessin confiança en el col·lectiu. Segons Garcia: "Per guanyar-te la confiança, t'ho has de *currar* molt i, aquí, almenys jo, sempre em sento orgullós de veure que la gent tenia clar que els del Lokal érem anarquistes i que ens haguéssim guanyat el respecte de moltes".

Un respecte que, els primers anys de vida del projecte (de 1987 a 1994) va implicar que fos el lloc de reunió dels primers insumisos i okupes; que fos un espai de trobada de grups d'alliberament sexual; que es convertís en la redacció

d'un mitjà de comunicació popular fet pel veïnat i per al veïnat de Ciutat Vella, el *Masala*; que el 1992 organitzés la campanya contra el cinquè centenari... Un ambient de suport entre diferents grups "no tan habitual aleshores", diu Garcia. Un respecte guanyat per la implicació al barri, per insistir a sortir a diferents fires d'arreu amb el *txiringuito* o per comprometre's amb altres persones que es presentaven al local i plantejaven possibles accions. Un model de cultura i d'activisme que actualment veiem en altres llocs com la llibreria associativa Traficantes de sueños a Madrid o a La Ciutat invisible o Aldarull a Barcelona. Fa ben poc, unes russes volien fer una campanya de solidaritat amb les Pussy Riot, ho van plantejar i es va fer. Al Lokal, també hi treballa la Coordinadora contra l'especulació i es participa de les assemblees de barri creades a l'escalf del 15-M.

La influència del zapatisme a casa nostra

Quan la periodista catalana Guiomar Rovira va començar a enviar cròniques publicades a El Mundo del que passava a Chiapas el gener del 1994, a part de la solidaritat necessària i urgent, de seguida també es va anar ampliant la inquietud per saber més d'aquells rostres enfundats amb passamuntanyes i armats amb fusells. La irrupció d'aquests altres jugadors de pell morena i botes descosides, amb la seva guerra tan inoportuna i les seves demandes arrencades des de la larga noche de los 500 años, amb la seva sola presència, va aconseguir arruïnar la il·lusió de l'entrada de Mèxic a l'aparador de modernitat blanca i dels tractats de lliure comerç amb el Nord. Amb cada nou comunicat de l'EZLN, creixia l'eco mediàtic del moviment i també de Marcos, un dels sotscomandants que va sobreviure als cruents enfrontaments de la primera setmana de l'aixecament i que acabaria convertint-se en portaveu dels zapatistes.

El ressò de les seves propostes i el teixit de solidaritat va ser internacional i, un dels espais des d'on es va irradiar més la paraula zapatista va ser a través del Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista que s'havia

Des del Lokal, el Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista va donar suport a la revolta durant més de quinze anys

format a Barcelona. La sintonia amb la manera de buscar consensos o de sintetitzar i reivindicar la paraula democràcia en el mandar obedeciendo del primer zapatisme va impregnar les formes del col·lectiu, que, durant els quinze anys de la seva existència intensa,

va suposar una part molt important de l'activitat del Lokal.

Pel petit despatx, hi vam passar milers de catalanes a buscar avals per anar "a comunitats"; des del Raval, les compas del col·lectiu van denunciar agressions militars en temps real (el diari La Jornada trigava més a arribar als pocs quioscos de San Cristóbal que el col·lectiu a anar al consolat mexicà de Barcelona a fer una acció de repulsa); es van editar llibres a través de l'editorial Virus, o es van comprar i distribuir tones de cafè orgànic Mut Vitz (ara batejat com Rebel·lia).

El treball i la base àmplia d'un col·lectiu que insistia a construir ponts en un clima inclusiu va permetre que fos estranyament normal que, quan, a les comunitats zapatistes, parlaves amb un indígena base de apoyo i li explicaves que venies del col·lectiu de Barcelona, comprovessis immediatament una mirada de confiança, quasi familiar, que unia la selva Lacandona amb Barcelona. A.V.

La feina feta des del Lokal va contribuir a estendre i reforçar la lluita zapatista

25 anys del Lokal, molt a celebrar

Iñaki García és una de les persones que forma part del Lokal des dels seus inicis

Els actes de celebració de l'aniversari es faran al complex fabril de Can Batlló, recuperat per la gestió veïnal, al barri de la Bordeta, a Sants, Barcelona. I es faran durant els dies 19, 20 i 21 d'octubre. El divendres 19 al vespre, s'inaugurarà una exposició de fotos i cartells de tots aquests anys i es farà un sopar entre altres activitats. El dissabte hi haurà una fira de col·lectius, s'assistirà a la manifestació contra el desallotjament de Can Vies, es farà un dinar i, a dos quarts de cinc de la tarda, començarà la xerrada La cultura contra el Poder, espais de resistència, amb persones de Virus Editorial, Kamiloetas Muskaria, La Ciutat Invisible i centres com l'Ateneu de 9 Barris, Can Vies i Can Batlló. Una altra de les diverses xerrades programades es farà el diumenge a les dotze del migdia sota el títol Autogestió i lluita. Una mirada endavant i comptarà

amb la presència de David Fernández, Joana G. Grezner i el col·lectiu A les trinxeres. Després, una actuació de màgia prepararà les assistents per al dinar col·lectiu.

A banda de les jornades, també es publicarà un llibre que ha recollit vuitanta testimonis de persones que han anat passant pel Lokal, que hi han tingut relació al llarg d'aquests anys o que, a través seu, han conegut altres projectes i s'han implicat en diverses lluites. El llibre, que sortirà a finals d'aquest any, servirà per obtenir una imatge de conjunt del que ha significat l'espai i, per les associacions que en formen part, serà útil per repensar millor el projecte; sempre amb la idea de ser un procés permanentment obert i en construcció. La presentació del llibre també serà una bona ocasió per fer alguns actes de celebració d'aquest vint-i-cinquè aniversari al mateix barri del Raval. A.V.

expressions

COMIC

Lluitar a través dels dibuixos

Santa Coloma de Gramenet acollirà, un any més, el Saló del Còmic Social

No ens trobarem amb en Superman pel carrer i en Batman no vindrà a les manifestacions a defensar les causes de les que pateixen més aquest sistema injust, però, des de fa unes dècades, el món del còmic té un altre vessant, més enllà del purament fantasiós, estètic o d'entreteniment: el social. El còmic pot ser un aliat més en moltes de les lluites que, de mica en mica, volen canviar les coses. Per demostrar-ho i fer front comú amb els moviments socials, fa tres anys que s'organitza el Saló del Còmic Social, un espai únic a l'Estat espanyol.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

III Saló del Còmic Social

Del 18 al 21 d'octubre de 2012
Biblioteca Central
Jardins Can Sisteré
Santa Coloma de Gramenet
Més informació:
saloncomicsocial.blogspot.com

Organitzadores i creadores

L'idea neix de diversos col·lectius que tenen la peculiaritat de creure en la cultura popular i la necessitat d'alliberar espais perquè les persones puguin expressar-se de totes les maneres possibles. Aquestes entitats són l'agrupació colomenca Farts (Festival d'arts socials), que, des de l'any 2003, intenta treballar la consciència social i la sensibilització mitjançant les arts escèniques apostant per l'art com a reivindicació i compromís amb l'entorn; La Oveja Roja, un projecte editorial de Torrejón de Ardoz que aposta per obres literàries de pensament crític situades fora dels circuits comercials i

amb una línia d'edició específicament basada en el còmic social, i, finalment, totes les dibuixants i il·lustradores que creuen en el vessant més social de la seva tasca, que s'han agrupat sota les sigles SCS (Saló del Còmic Social) per tirar endavant aquesta iniciativa exclusiva i potent. Gràcies a l'entesa entre aquestes tres entitats i totes les persones que hi col·laboraran, del 18 al 21 d'octubre, diferents dibuixants i persones implicades en els moviments socials s'agruparan a la Biblioteca Central de Santa Coloma de Gramenet per debatre entre elles i amb totes les assistents sobre els temes que ens afecten.

Còmic, crisis i utopies

Aquestes tres paraules, que aparentment podem considerar inconnexes, seran la base que nodrirà els debats durant els quatre dies. El còmic social busca la interacció amb el conjunt de la societat i vol ser una eina més per lluitar contra les conseqüències del neoliberalisme ferotge en el qual vivim immerses. A banda de les xerrades, també es farà una trobada entre autores i grups d'alumnes de diferents centres de secundària, un espai únic perquè les dibuixants i el jovent puguin acostar-se i conèixer-se, ja que -segurament- les adolescents són un

dels sectors de la població més propers al món del còmic. Per aquest motiu, mitjançant les vinyetes socials, se'ls mostren diferents aspectes de la realitat que viuen i poden arribar a entendre i sentir-se més properes a moltes de les situacions que les envolten.

Al mateix temps, a la Biblioteca Central, s'exposaran de manera permanent les il·lustracions: *Tocando los Borbones*, de diverses autores, i *Pazlestina*, dels dibuixants Azagra i Kalvellido. També hi haurà una llibreria on es podran adquirir obres difícils de trobar als altres espais per a còmics.

Heroïnes de paper

Un dels debats que es van fer a la segona edició del Saló del Còmic Social

JUAN LEMUS

El món del còmic sempre ha estat ple de prejudicis i estereotips, sobretot en relació a la figura femenina, que s'utilitzava com a mera acompanyant -més aviat decorativa- de la gran figura de l'heroi, o bé -quan era la protagonista- havia de tenir una forta càrrega sexual, com en el cas de la famosa Catwomen, entre altres. Però, durant les últimes dècades, amb l'arribada del còmic social, finalment, les dones també han pogut entrar dins aquest món, ser creadores i

protagonistes i tocar temes tan difícils com la violència de gènere, els abusos, la violació o el càncer de mama des d'una òptica nova. Precisament, un dels debats que es convoquen tractarà aquest tema: *Còmic i dona: on estan les noies?* Hi participaran la il·lustradora i dibuixant del còmic sobre el primer aniversari dels Iaioflautes, Andrea Lucio; la veterana Mari Carmen Vila, més coneguda com a *Marika*, que fa temps que defensa el dret de les dones a través de les vinyetes; la també dibuixant i

autora del còmic *La Cenicienta que no quería comer perdices*, Miriam Cameros (coneguda com a *Bitxo*), i, des del País Basc, Josune Muñoz, que dirigeix el centre Skolastika, un espai de formació i documentació especialitzat en literatura de totes les èpoques i còmic femení.

A part d'aquesta taula rodona, es tractaran altres temes: Còmic, monarquia i elefants, Còmic i utopies: altres maneres de viure i lluitar i Còmic i Palestina: com dibuixar la realitat.

10 anys
HACE COLOR
ZULOAK RIOT PARTY! · FESTA DE LA PEL·LICULA ZULOAK
13 OCTUBRE · MUSIC HALL · BARCELONA
ZULOAK + FORATS ASMATICS
RAMBA CATALUNYA 2-4 · OBERTURA PORTES 20H · CONCERT 20:30H · ANTICIPADA WWW.MUSICHALL.ES 10€ · GUIXETA 12€

LIBRES

Quinze històries sobre la dignitat del fracàs

'Banderes dels nostres tiets' és el darrer llibre de l'historiador, poeta i assagista Xavi Diez

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

La Llibreria 22 de Girona va acollir, el dilluns 8 d'octubre, la presentació del llibre de ficció de Xavi Diez (Barcelona, 1965), historiador, autor de diversos treballs sobre l'anarquisme com *Venjança de classe* (Virus) o *El anarquismo individualista en España* (Virus) i col·laborador habitual d'aquest setmanari i d'altres mitjans de comunicació gironins i digitals. La presentació va anar a càrrec del periodista Daniel Bonaventura.

El llibre presenta uns personatges escèptics i derrotats però incapaços de resignar-se

Entre les quinze històries de *Banderes dels nostres tiets*, n'hi ha de surrealistes, que duen el sarcasme més enllà de la realitat, com la dels barris on la població autòctona treballa disfressada d'immigrant àrab per espantar possibles compradors de pisos; o relats en contextos històrics com els episodis de

l'anomenat *terror rojo* contra els convents de monges, un tema del qual s'ha abusat i que Díez capgirava de manera provocadora.

En d'altres relats, els personatges -gairebé sempre homes solitaris- constaten que la seva vida hauria pogut seguir una altra trajectòria i es mostren decebuts un cop arribats a la maduresa. Sí, allò que, a les pel·lícules nord-americanes, s'anomena fracassats o *losers*, el pitjor insult en un societat de competència permanent. A diferència dels antiherois de Clint Eastwood referits al títol, aquests no són exveterans de guerra inadaptats a la vida civil, sinó civils conscients de ser prescindibles en la llei de la selva.

Una frustració que no és tant un joc amb les suposades lleis biològiques i cognitives de la vida adulta i responsable (o el simulacre d'aquesta: una existència resignada disfressada de maduració), sinó -sobretot- amb les lleis del mercat i de l'empresa: des dels cursos de màrqueting i els currículums autocensurats d'inquietuds culturals, fins a les batalletes de regust escolar i aparentment inofensives que munten algunes empreses els caps de setmana per fomentar "l'esperit d'equip" i l'adrenalina del caçador. A *Banderes dels nostres tiets*, hi ha desertors de l'empresa i la ideologia de l'èxit i l'augment de

vendes convertits en camioners esteparis a Alaska, futbolistes de segona i tercera divisió conscients de les seves victòries pírriques, o motoristes coixos a qui la vida dona una oportunitat per als gestos simbòlics a destemps. Potser els relats més aconseguits són els que, fredament, mostren el desencís, un cop evaporada la prometedora joventut i una carrera no se sap en busca de què -com "Arqueologia submarina"-, sense oferir possibles justícies poètiques a les lectures.

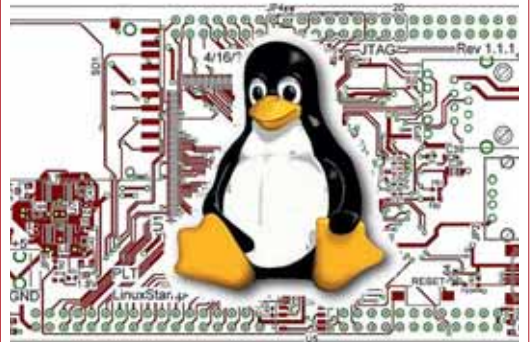
Banderes dels nostres tiets

El cep i la nansa edicions
2012. 142 pàgines

ZONA LLIURE

CODI REBEL

**"Programari lliure, sí!
I el maquinari...?"**

Daniel Martí
Membre de GnuLinux.cat

A vui dia, ja és prou conegut el món del codi obert i els seus beneficis a nivell personal i empresarial, però, a banda de la llibertat que comporta el programari lliure, hi ha una gran peça dins aquest muntatge que no es pot oblidar: el maquinari. Tot i que existeixin sistemes operatius GNU/Linux cent per cent lliures, si aquests són instal·lats a ordinadors corrents que utilitzin, per

Si en un futur volem gaudir de maquinari 100% lliure cal investigar i anar una mica més enllà

exemple, una BIOS tancada i components que necessitin controladors de programari privatiu -com en la majoria dels casos-, llavors, estem parlant de llibertat informàtica en tota la seva extensió?

Si haguéssim de filar tan prim, no podríem fer servir cap dels ordinadors que hi ha al mercat català. El que sí que podem fer -com a bon comen-

çament- és comprar els ordinadors amb peces de fabricants que ofereixen controladors lliures per a l'ús de les usuàries. Tot i així, però, aquest ordinador encara tindria una BIOS privada i el seu maquinari no seria del tot lliure. És per això que, si en un futur volem tenir l'oportunitat de gaudir de maquinari 100% lliure, cal investigar i anar una mica més enllà.

Hi ha distribuïdors de portàtils, escriptoris i altres eines informàtiques que intenten destacar afavorint aquestes qualitats. Vendre ordinadors amb un maquinari 100% lliure, (incloent placa base i processador) és inassequible avui dia, però, almenys, podem donar suport a aquestes companyies que volen anar més enllà. I, per això, cal una inversió forta. La manera més ràpida d'assegurar que hi hagi ordinadors totalment lliures al mercat és augmentant la demanda dels que gairebé ho són, els que provenen d'empreses com les que hem comentat.

Així doncs, lectors i lectores, la propera vegada que penseu en comprar un nou aparell informàtic, haureu de decidir cap on voleu que avanci la nostra societat: cap al monopoli de les grans empreses i del programari i el maquinari tancat o cap al mercat de les oportunitats i la llibertat de l'usuari?

agenda directa

BARCELONA

Dimecres 10 d'octubre

Teatre: 'Ella'

19h Centre Cívic Les Corts
C. Dolors Masferrer i Bosch, 33-35.
Amb motiu de la celebració del Dia mundial de la salut mental i les festes del barri de les Corts de Barcelona, actuarà la Companyia Brots, representant l'obra *Ella*, una peça de teatre-fòrum creada amb l'objectiu de remoure consciències, reivindicar postures i drets a través de la creació i de les arts escèniques. L'obra és producte de la col·laboració entre Pallapupas i Ràdio Nikosia. Ha estat representada reiteradament i ha obtingut molt públic.

Organitza: Ràdio Nikosia

Més informació: www.radionikosia.org

Xerrada: 'El negoci de la sanitat'

19:30h Cotxeres de Sants, sala d'actes.
Entrada per Olzinelles i plaça Bonet i Muixí. Amb Teresa Forcades, Marta Sibina i Albano Dante de la revista *Cafè amb llet*, Esther Vivas i Alexandra Francès. Organitza: Revolta Global-Esquerra Anticapitalista

Xerrada: 'Pluralisme polític:

visió jurídica i ètica. El cas Otegi'

19:30h Sala Oriol Bohigas de l'Ateneu Barcelonès. C. Canuda, 6.
Com s'ha fet el judici al polític més demonitzat del País Basc? Quines repercussions jurídiques i democràtiques té el seu empresonament, a la llum de sentències posteriors dels tribunals constitucionals (legalització de Sortu) i l'Europeu de drets humans (cas Mondragón)? A càrrec d'Iñigo Iruin (advocat) i Javier Pérez Royo (catedràtic de Dret Constitucional); modera, Gemma Calvet

Festa Major Alternativa de Caldes de Montbui

11, 12 I 13 D'OCTUBRE

Enguanys, la proposta de Festa Major autogestionada i horitzontal de Caldes de Montbui arriba a més llocs i amb més activitats. Les organitzacions que integren l'assemblea organitzadora treballen des de fa setmanes per poder oferir una alternativa a la festa organitzada des de l'Ajuntament. Caldes, que té un component participatiu força important, gaudeix d'una de les últimes festes majors de la temporada i, també des de fa temps, d'una Festa Major Alternativa nodrida d'activitats gestionades per col·lectius de base que treballen per la transformació de la realitat imperant. Aquí en teniu la mostra.

Programa: Dijous 11 d'octubre 23h PunxaDisc 00:30h Concert de Ködul 02h Soundset Promotora (Riki Undersonds) Lloc: Parc del Bugarai Divendres 12 d'octubre 11h Rocòdrom per a infants Col·labora: CECMO Secció d'escalada Lloc: plaça de Can Rius 11h Exhibició d'artistes de carrer: Un espectacle de clown, un de malabars i un de música en directe. Ubicats a tres espais del casc antic. Lloc: plaça de l'Església, plaça de Can Rius i Porxo de l'Ajuntament (c. Nou) 17h Gimcana Infantil Col·labora: Esplai Grifoll i AE El Pasquallet Lloc: Parc del Bugarai 19:30h Exhibició i partit de Roller Derby Col·labora: Las Mutantes del Besòs i Barcelona Roller Derby Lloc: Pista del Bugarai 21:30h Lectura del manifest i cremada de Diables 22:30h Concert de C-1413 23:15h Concert de Made in China 00:30h Concert de Cuchillo de Palo 02h Concert d'At Versaris Dissabte 13 d'octubre 12h Mostra d'Entitats Culturals Calderines Col·labora: Bastoners de Caldes, Colla Sardanista Aqua Calidae, Castellors de Caldes, Ball de Diables, Geganters de Caldes. En acabar, lectura del pregó a càrrec de Pepe Beunza 14h Dinar popular Lloc: Parc del Bugarai 17h Gimcana intergeneracional 19h Fira/Tast de cerveses Col·labora: Els Amics de la Cervesa i El cafè del Centre 22h Gimcana adulta 23h Concert de Xaiphone 00h Concert de Tetuà 01:30h Concert d'El Veinat. En acabar, punxa disc Lloc: Parc del Bugarai. Organitza: Assemblea de Festa Major Alternativa

Més info: <http://fmacaldes.wordpress.com/>

i Barot, advocada. Organitza: Ateneu Barcelonès, CIEMEN i el Grup Promotor del manifest Pau i Democràcia per al País Basc

Dijous 11 d'octubre. 17h Traca d'inici de Festa Major. 17:30h Animació Infantil amb l'Oriol Canals 18:30h Xocolatada Popular. 21:30h Nit de Cançó Francesa a la plaça Concòrdia, amb Eric Carpentier i Anna Roig i L'ombre de ton chien. Divendres 12 d'octubre. 11h Circuit de bicis amb DBIKEUS. 14h Dinar Mediterrani (cal tiquet). 15h Rojo Cancionero y Banderas Rotas. 17h Xerrada: 12-O, dia de la hispanitat o dia de la resistència indígena? Amb la participació d'Elena Menéndez (periodista, analista política a l'Ambaixada de la República Bolivariana de Veneçuela a Madrid) i de representants dels consolats de l'Equador i Bolívia. 22:30h concert amb Mr. Freak Ska i Kumbes del Mambo. Dissabte 13 d'octubre. 9h Matinades amb els Grallers de les Corts i amics. 13h Vermut poètic de Vicent Andrés Estellés: *Plantar cara a la vida*, amb Marquet i Marc Egea. 14h Paella Popular (cal tiquet). 15h Concert de sobretaula amb Jaume Arnella i Carles Belda. 17h Joc del Savi. 22:30h Concert amb: Eric Fuentes i Ebri Knight. Diumenge 14 d'octubre. 11h Jocs tradicionals amb Xankikipugui. 11h Rodacontes. 11h Passejada coixent a la història de les Corts amb Josep Moran Ocerinjàuregi (punt de trobada al Drac de Pedralbes). 13h Circorts. 14h Botifarrada Popular (cal tiquet). 15h Corrandes amb Cor de Carxofa. 16h Quina Popular. 20h Tancaament de Festes. Organitza: Ateneu Popular de Les Corts. Més informació a: <http://blocs.lescorts.cc/concordia/>

Xerrada: El moviment global dels comuns i debat Pensant AureaSocial com a bé comú

19h Aurea Social. C. Sardenyà, 263, entre València i Diagonal.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

S'ofereix **nevera amb congelador** integrat. Mides: 130x54x56cm. Bon estat. El transport el poses tu. Contacte: banditmorsill@rusc.net

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

El Contrainfos de LaTele.cat necessita alguna **persona per fer de community manager**. contrainfos@latele.cat

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen **cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge** i multimèdia: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien **classes de cant per qualsevol altre bé o servei**: soniarate-ra@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 11

Després d'una setmana de calor que ens ha recordat de nou l'estiu, el cel es tancarà i cauran ruixats a Girona.

DIVENDRES 12

Les temperatures en clar descens, i els ruixats i les tempestes escombraran Catalunya de nord a sud. Al País Valencià clarianes.

DISSABTE 13

Un cop s'aturen les tronades, ja de matinada, el dia arrencarà amb estones de núvols, però el sol s'anirà imposant.

DIUMENGE 14

Una nova perturbació farà que el dia passi de ser assolellat al matí, núvol a migdia i tempestuós al vespre.

DILLUNS 15

Núvols retinguts a primera hora del matí a les comarques del litoral. A mitja tarda sortirà el sol a la majoria d'indrets.

DIMARTS 16

Temperatures molt més fresques, ja plenament normalitzades per ser a mitjans d'octubre. Màni-ga llarga imprescindible.

Dins el Cicle de xerrades d'octubre: *Les Col·lectivitats i el bé comú*. Programa: Breu presentació d'AureaSocial i ideació de la campanya Fem-lo comú. Presentació del moviment entorn als comuns i el comú. Apropament, desenvolupament internacional... Objectius que ens plantegem al muntar l'Escola. Mapa sobre el moviment dels comuns a partir d'aportacions dels diversos temes que hem tractat en els seus diferents plans: formes d'organització, models de producció P2P, economia oberta, democràcia del comú, recursos naturals, microfinançament i comuns, etc. Debat: Pensant Aurea Social com un commons. Enxarxament amb el procés dels comuns. Assistents de l'Escola dels comuns: Joan Subirats; Wouter Tebbens; Giacomo Dalisa; i Marco Berlinguer. Organitza: Aurea Social-Fem-lo Comu. Més informació <http://femlocomu.aureasocial.org>

Divendres 12 d'octubre
Mercat de segona mà a l'Eixample
17h a 22 h Pg. Gràcia 33, 7a planta.
Organitza: Two Market Bcn
Més informació: www.twomarket.es

Passi de 'Numax Presenta...'
19h CSO La Gordíssima.
C. Pons i Gallarza, 10.
De Joaquim Jordà
Organitza: CSO La Gordíssima

Sopador i espectacle flamenc
21h Casa de la Muntanya
Av. Santuari St. Josep de la Muntanya, 31.
Amb Cristina Alias *La Tatóo* i el seu espectacle de ball flamenc contemporani.
Organitza: Casa de la Muntanya

Cicle Desobediència Civil. Com enfortir les actuals accions de desobediència

BARCELONA, octubre i novembre de 2012

Ciudadania activa X un món habitable per a tothom

Moviments de desobediència al carrer i a la xarxa. Diferents experiències, accions i projectes de desobediència es trobaran a Nova-Innovació Social. Un cicle configurat com un espai de diàleg, d'intercanvi i d'aprenentatge, on els propis moviments i col·lectius puguin aprendre els uns dels altres. Et pots inscriure al cicle sencer o a dies solts, en funció dels teus interessos. **Programa: Dijous 11 d'octubre:** Crida a la desobediència civil. Crida a una mobilització ciutadana (Martí Olivella i Jordi Garcia). Penyor Fiscal per la Transparència (Martí Olivella) **Dijous 18 d'octubre:** Moviments de desobediència. Yonopago.bcn. Alex Corrons. Memetro. Equip Redmemetro. Novullpar. **Dijous 8 de novembre:** Desobediència Econòmica. Com fer desobediència econòmica (Enric Duran Giralt). Objecció fiscal per la despesa militar (Jordi Calvo). **Dijous 15 de novembre:** Desobediència Internacional i a la Xarxa. Free Gaza. Maria del Mar Fernández Lorea. Equip del col·lectiu Rumbo a Gaza-Flotilla de la Libertad. Hora: de 19h a 21h. Lloc: Nova-Innovació Social (Plaça Catalunya, 9, 4t-2a, Barcelona)

Dissabte 13 d'octubre
Mercat de segona mà a Ciutat Vella
13h a 19 h Pintor Fortuny 25. Organitza:
Nostalgie Second Hand Market

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 13 d'octubre
Mercat d'intercanvi
10h a 14 h Pl. Sant Ildefons
Més informació: info@lafraguaweb.org

GIRONA

Dissabte 13 d'octubre
Presentació de: 'Salut en Perill. Cossos en Lluita. De la resistència a les retalles, cap a una sanitat autogestionada'
11h Centre Cívic Santa Eugènia. Més informació: www.logofobia.wordpress.com

m, <http://josepgardenyes.wordpress.com>
i <http://togettotheotherside.org/>

PUJARNOL

Dijous 11 d'octubre
XXVII Jornada Assembleària de la Cooperativa Integral Catalana
Els dies 11, 12, 13 i 14 d'octubre al projecte SOM Comunitat de Pujarnol. Amb l'objectiu d'anar posant les bases del procés que s'està construint. El monogràfic se centrarà en la vida en comunitat i el subjecte col·lectiu. La CIC ha impulsat diversos processos comunitaris que hem anomenat Projectes Autònoms d'Iniciativa Col·lectivitzada. Aquestes comunitats han generat una experiència i afronten diferents reptes. Per inscriure-us i participar a les jornades, heu d'omplir

aquest formulari: <https://intern.cooperativaintegral.cat/ca/form/inscriu-te-a-la-jornada-assemblearia-de-la-cooperativa-integral-catalana>. Organitza: Cooperativa Integral Catalana. Més informació: <https://cooperativa.ecoxarxes.cat/pg/groups/98765/som/>

TERRASSA

Dimecres 10 d'octubre
Xerrada: 'Crisi o canvi d'època? Què hi podem fer?'
19h Amics de les Arts i Joventuts Musicals. C. Sant Pere, 46, primera planta. Amb Joan Subirats Humet, catedràtic en Ciència Política, especialista en temes de governança, gestió pública i amb l'anàlisi de les polítiques públiques. Ha treballat en temes d'exclusió social, problemes d'innovació democràtica i societat civil. Rector de l'Institut Universitari de Govern i Polítiques Públiques de la Universitat Autònoma de Barcelona i responsable del Programa de Doctorat en Polítiques Públiques. Organitza: Grup d'Opinió d'Amics de les Arts

REUS

Dimecres 10 d'octubre
Inauguració del VII Cicle de Cinema Solidari
20h Casal de les Dones - Sala d'Actes Plaça de la Patacada, 9.
El Cicle començarà amb '¡Welcome, (Philippe Lioret), la història d'un jove que creua Pròxim Orient i Europa en l'intent de reunir-se amb la seva promesa emigrada a Anglaterra. Pel·lícula d'origen francès, va ser guanyadora del Festival de Berlín.
Organitza: Centre Llatinoamericà de

Concert antifeixista a Maspujols

CASAL DE MASPUJOLS,
Dijous 11 d'octubre

El concert comptarà amb l'actuació d'Encefalika FM, que presentarà el seu nou CD *El golpe* de genuí punk-rock; els terrassencs The Anti-Patiks, grup de punk-rock en català; el grup de punk reusenc-prioratí La crisis, i el rock conscient de Conflict des de Vilafranca del Penedès. El concert és gratuït. A partir de les 23h al Casal de Maspujols (Baix Camp)

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article7903

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA
Divendres 12 d'octubre
Res a celebrar. Hispanitat és genocidi

Concentració 11h Plaça Universitat
Convoca: Esquerra Independentista

LA LLAGOSTA
Dissabte 13 d'octubre
Per l'ús col·lectiu del territori i del patrimoni. Salvem Can Piella!

17h La Llagosta
Més info: www.canpiella.cat

LA INDIRECTA

L'ENTREVISTA

Roger Jorro **ACTIVISTA**

“Quan ets a la presó, estàs despullat de tot prejudici i t’has de mirar al mirall i sobreviure amb el que tens”

A finals d'agost, Roger Jorro va poder tornar a casa després de passar dos anys tancat a les presons nord-irlandeses de Maghaberry i Magilligan. Establert a Belfast per estudiar anglès, va ser detingut i acusat d'haver llençat un bloc de formigó contra una agent policial durant uns avalots de protesta contra les marxades unionistes que es van produir al barri republicà d'Ardoyne. Arran de la condemna, no pot tornar al Regne Unit i ara vol ser una més al carrer, “on totes fem falta”.

Marc Font
indirecta@setmanaridirecta.info

Després de dos anys tancat, com va el retorn a la llibertat?

Amb clarsobscurs. D'una banda, hi ha la il·lusió de tornar a ser lliure i convertir-te en una persona adulta un altre cop. Estar a la presó és ser com un nadó, et desposseeix de la capacitat de prendre decisions. Però, per altra banda, hi ha la tristesa de veure com estan les coses aquí i trobar-me amb un país devastat en molts camps. Sóc d'una ciutat obrera, Cerdanyola del Vallès, on es viuen moltes situacions de patiment. També hi ha aspectes positius, perquè he vist gent amb ganes de tirar endavant i un augment de la consciència, tant social com nacional.

“Alguns diuen que la presó és l'últim reducte de l'imperi britànic a Irlanda del Nord”

Has afirmat que, durant el judici, no van quedar demostrats els delictes que t'imputaven, però et van condemnar igualment. Necessitaven un cap de turc?

Segons les paraules del jutge, hi havia proves molt concloents que jo era allà i seria tirar pedres sobre la pròpia teulada negar-ho, però no hi havia manera de provar si havia estat jo qui havia produït unes lesions lleus a una

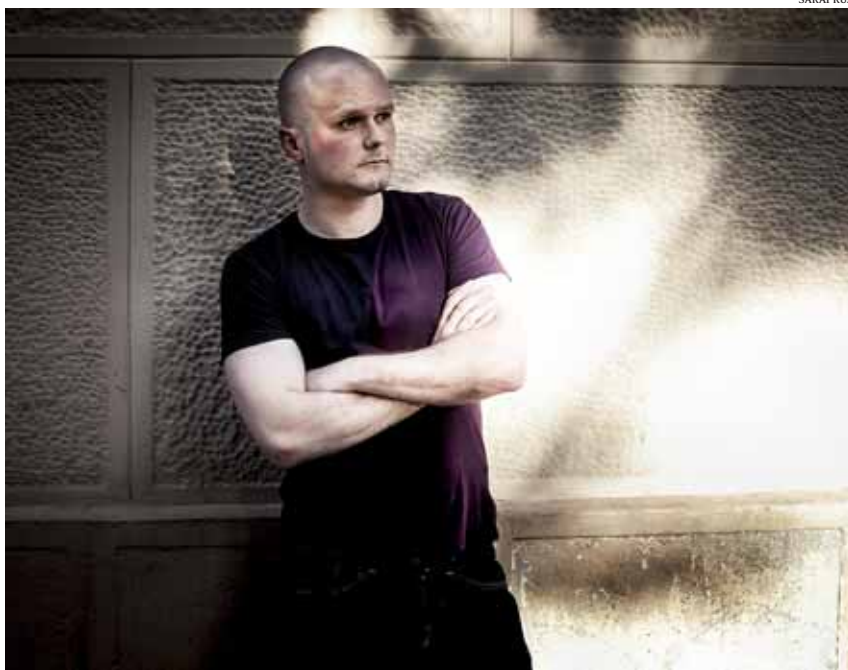
agent de l'autoritat. Necessitaven buscar culpables per diverses raons, com la intensa pressió mediàtica i policial del moment. A més, tant abans com després del judici, alguns representants polítics s'hi van ficar i volien que la sentència fos més greu.

La divisió que existeix a la societat nord-irlandesa també es reflecteix a l'interior de les presons?

Diria que sí i que no, no hi ha una resposta clara. No, en el sentit que els militants de les dues bandes -excepte aquells que no han deixat les armes- conviuen i es barregen dins el mateix mòdul; i sí, perquè es nota que hi ha una divisió cultural i cadascú s'agrupa amb els seus a l'hora de dinar, per exemple. Un cop a la presó, es perd molt l'element de confrontació. No deixa de ser curiós que existeixi aquesta convivència a la presó mentre que, a l'exterior, només es pot parlar de coexistència. A fora, ha emergit un nou sectarisme molt preocupant entre alguns sectors de gent jove. És absolutament identitari i tribal i no està ancorat en la política. Hi ha molta feina a fer en aquest sentit.

Fa un parell de setmanes, milers de persones es van mobilitzar a favor de la unitat del Regne Unit. Les polèmiques demostracions de força es mantenen.

És un tema complex. Penso que aquestes marxades són absolutament negatives, però, si som realistes, veurem que les que no passen per barris catòlics, tot i que puguin no agradar-nos, no són contencioses. Pel que fa a la resta, seria un pas endavant que la comunitat protes-

SARAI RUA

tant mirés més enllà del moment actual i reconegués els seus veïns com a interlocutors. El diàleg pot ser una manera d'avançar. No es pot subestimar que l'Orde d'Oran-

“No deixa de ser curiós que existeixi convivència a la presó mentre que, a l'exterior, només es pot parlar de coexistència”

ge és un poder fàctic, amb més de 30.000 membres, que la converteixen en l'organització cívica més gran del nord d'Irlanda. En altres ocasions, ha demostrat que, fent

conxorxa amb determinats grups, és capaç de paralitzar el país i portar-lo a un escenari proper a la guerra civil. L'acció política està molt determinada per la por al tradicional insurreccionalisme del moviment protestant i això va en perjudici de la minoria republicana.

Com resumiries la teva experiència a la presó?

Sobretot, han estat dos anys d'aprenentatge, de conèixer-se un mateix i veure quines són les pròpies limitacions. Quan es tanca la porta de la cel·la, et trobes tu contra tu mateix i això és un exercici d'introspecció molt gran que, probablement, no pots fer durant el dia a dia. Quan ets a la presó, estàs despullat de tot prejudici i t'has de mirar al mirall i sobreviure amb el que tens. També he pogut aprendre el paper social que té la presó, com a magatzem caríssim, disfuncio-

nal i marginador on, curiosament, sempre s'hi acaben tancant els mateixos estrats poblacionals.

T'ha sorprès l'estat dels centres penitenciaris?

La sorpresa principal és que, catorze anys després de l'adveniment de la pau, la presó continua tenint unes estructures bastant pre-Di-vendres Sant. Es prioritza la seguretat en detriment d'altres aspectes -com l'educació- que podrien ajudar a la reinserció. Tenies la sensació que estavem en un Guantánamo que no responia a la situació social del país. Hi ha molta resistència als canvis entre part del funcionariat, el 90% del qual prové només d'una banda. Quan algun reformista ha entrat a la presó, l'han fet fora perquè res no canviï i tot continuï igual. Alguns diuen que la presó és l'últim reducte de l'imperi britànic.